

สุดรัก ลวงใจ

กนปรรชชสรณั

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

รื่นรมย์ทุกจังหวัด

สุตรรัก ลวงใจ

โดย ณพรพรรณศรีธรรม์

ราคา 390 บาท

ลำดับที่ 308

ISBN 978-616-00-2599-2

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม 2559

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : ลภัสรดา อรุกุล

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : โยษิตา กรกิจเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทเยลโล่การพิมพ์ (1988) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร
รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธัญญาวิทย์ ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย
ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์ ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลกิตสถาพร
หัวหน้ากองบรรณาธิการคดีสรรพนินาย : พัชราพร บุญส่ง หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารีนา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เจริญณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคดีสรรพนินาย : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

บางครั้งความรักของคนบางคนก็ถูกกำหนดมาแล้วว่าต้องเป็นของกันและกัน ไม่ว่าจะห่างหาย แยกย้ายไปมีชีวิตของตนเองเท่าไร ทำยี่สิบที่สุดกามเทพก็หาทางวนให้ทั้งคู่กลับมาเจอกัน รักกัน และดูแลกันจนได้

นิยายรักเรื่องนี้ถ่ายทอดมุมมองของความรัก ความเอาใจใส่ที่หัตถ์บรรพ หรือที่หวังรูปหล่อของเราที่มีต่อนางเอก เริ่มจากความผูกพันในวัยเด็ก จนเมื่อกลับมาเจอกันอีกครั้งก็กลายเป็นความรักได้แบบไม่ยาก ถึงแม้พระเอกของเราจะเจ้าเล่ห์ เจ้าแผนการมากไปหน่อย เพื่อจับนางเอกมาแต่งงาน และสิ่งที่อยากเขียนคือ หลายๆ ครั้งที่อ่านนิยายแล้วมันจบที่พระเอกนางเอกได้เป็นแฟนกัน แต่งานกัน แต่ชีวิตจริงการแต่งงานนั้นคือการเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ท้าทายกว่าเดิมด้วยซ้ำ ดังนั้นเมื่อคนสองคนมาอยู่ด้วยกัน มันก็มักจะมีอะไรให้ต้องปรับตัวหากันหรือเอาอกเอาใจกันเพื่อเพิ่มเติมความหวานในชีวิตคู่

ที่เพิ่มเติมคือ ทุกครั้งที่ตัวเองหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน คืออยากได้ความอิมเมจ มีความสุข ดังนั้นเรื่องดราม่า ฆ่ากันน้ำตานองแบบสายโหด เราจะหาไม่ได้เลยจากนิยายเรื่องนี้และทุกๆ เรื่องที่เขียน จะมีแต่ความฟิน หื่น และความสบายแบบเกินเรื่องของพระเอก เล่นเอาเห็นความจริงในโลกกันไปเลยว่า ผู้ชายแบบที่หวัง หายากมากค่ะ !!!

แต่กว่าที่นิยายเล่มนี้จะออกมาเป็นรูปเป็นร่างได้ ก็ต้องขอขอบคุณผู้สนับสนุนหลักอย่างเป็นทางการคือ นักอ่าน แฟนคลับที่

ติดตามไล่ล่าเกาส์นับสนุนกันมา ขอกราบที่อองงามๆ ที่ทำให้มีวันนี้ได้
ที่สำคัญแบบขาดไม่ได้คือคุณพ่อกับคุณแม่ ขอขอบคุณที่เลี้ยงลูก
ให้เป็นคนรักการอ่านตั้งแต่เด็ก สอนว่าให้อ่านอะไรก็ได้แต่ขอให้อ่าน
ให้ชินกับการมีหนังสือติดมือตลอดเวลา จึงทำให้เกิดความคิดและ
จินตนาการโลดแล่นอยู่ในหัวทุกครั้งทีอ่านหนังสือ ถ้ายทอดเรียบเรียง
ออกมาเป็นเรื่องเป็นราว มโนจนเป็นเล่มได้ขนาดนี้

ขอบคุณที่ออฟสำหรับกำลังใจและความอดทนเวลาเหงาทุกครั้ง
ที่ปรางเขียนหนังสือ ขอขอบคุณที่ยอมดูละครคนเดียวเงียบๆ ไม่กวนใจ
ขอบคุณ บก. ต่าย ที่คอยตบคอยเกลาให้พื้หวงกับลูกพลับออกมา
น่ารักรน่าหยิกขนาดนี้ ทำยที่สุดขอบคุณคนบนฟ้า ที่ผลักดันให้เกิดแรง
บันดาลใจ และมุ่งมั่นจนมีถึงวันนี้...ขอฝากพื้หวงไว้ในอ้อมอกอ้อมใจ
และหากมีโอกาสเล่มต่อๆ ไป อย่าลื้มอุปัถุมัก้าชูกันนะคะ...

ณพรรัชสรณ์

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

“ลูกพลับไม่โอเคเลยคะคุณพ่อ นี่เขารู้ไหมคะว่าเราสนิทกับพ่อแม่เขา พุดจาพาดพิงกันแบบนี้ ถ้าเราไม่ได้งานนี้จะเป็นยังไงคะ ลูกพลับไม่ยอมจริงๆ ด้วย”

สิ้นเสียงหวานแต่แฝงความแข็งกร้าว เจ้าของเสียงก็สะบัดหน้าออกไปจากออฟฟิศหุบบนตึกกระฟ้ากลางกรุงทันที ไม่ฟังคำร้องเรียกจากดอกเตอร์พระราชพงศ์ผู้เป็นบิดา...เฮ้อ ลูกพลับใจร้อนเสมอ

พรรณพัตราเพิ่งทราบวันนี้เองว่า กระแสข่าวที่โจมตีพ่อหล่อนบนหน้าหนังสือพิมพ์จนอาจก่อให้เกิดผลเสียทางธุรกิจนั้นมีเบื้องหลังเบื้องลึกอย่างไร คิดแล้วก็โมโห...อยู่ดีๆ ผู้ชายคนนั้นก็ให้สัมภาษณ์อะไรแบบนี้...คอยดูนะ ลูกพลับไม่ปล่อยไว้นะ

ดอกเตอร์พระราชพงศ์ วัฒนากุล เดิมนามาจากตระกูลขุนนางเก่า มีโอกาสรับใช้ประเทศชาติด้วยการเป็นข้าราชการจนได้ดำรงตำแหน่งสูงสุดในสายพลเรือน ก่อนผันตัวมาทำธุรกิจ และกุมบังเหียนธุรกิจต่างๆ ในประเทศมากมาย ตั้งแต่ธุรกิจการบิน อสังหาริมทรัพย์ และพลังงาน

นอกจากนี้เขายังเป็นนักเจรจาตัวฉกาจ ชนิดที่ต่อให้เป็นศัตรูกัน แต่หากต้องการคอนเนกชันเพื่อเข้าหาคู่ค้า ก็จะมีแต่บิดาหล่อนนี่

แหละที่จะทำให้มานั่งจับเข้าคุยกันได้ ด้วยเส้นสายและเครือข่ายทั้งในระบบธุรกิจ ราชการ รวมทั้งการเมืองก็เป็นแบ็กอัปอย่างดีที่ทำให้ธุรกิจของตระกูลวัฒนากุลขยายปีกได้แบบไม่กลัวคู่แข่ง

“คุณลูกพลับจะไปไหนครับ” ชายหนุ่มหน้าโหดและสูงเกือบสองเท่าของหล่อนเอ่ยถามขณะเข้าไปขวางประตูทางออก ทันทีที่เห็นหญิงสาวเดินเร็วเป็นจรวดออกจากลิฟต์ผู้บริหาร

เมื่อก็บิดาหล่อนโทร. ลงมาบอกแล้วว่าพรรณพัตตราของขึ้นอยู่คนเป็นบอดีการ์ดบวกคนขับรถอย่างเขาเลยต้องรีบมาดูแล

“เข้ม หลบ! ไม่ต้องตาม ลูกพลับจะไปคนเดียว” พรรณพัตตราสั่งเสียงกร้าว จะให้หล่อนใจเย็นอยู่ได้อย่างไร ในเมื่อข้อความที่เพิ่งรู้จากบิดาทำให้ร้อนรนยิ่งนัก

ธุรกิจที่บิดาสร้างมาอาจจะล้มไม่เป็นท่า แถมยังถูกตรวจสอบว่าทุจริต ทั้งๆ ที่พวกหล่อนทำธุรกิจขาวสะอาดมาตลอด พุ่มเทให้แก่การทำงานกันจนแผ่ขยายได้อย่างน่าเกรงขาม และมูลค่าหุ้นในตลาดหลักทรัพย์พุ่งสูงขึ้นจนเป็นที่น่าภูมิใจ ภายใต้การบริหารงานของดอกเตอร์พระราชพงศ์ แต่คงขัดขาใครเข้า โดยเฉพาะผู้อยากร่วมประมุขคนใหม่ที่เป็นลูกชายเพื่อนสนิทของท่าน ถึงได้ออกข่าวซะเหมือนตระกูลหล่อนใช้อิทธิพลมืดในการทำธุรกิจ

พรรณพัตตราได้เชื่อผู้เป็นบิดามาก ตามคำบอกเล่าของมารดาเน้นอนหล่อนมีความงามถอดแบบหม่อมราชวงศ์ชลัษย์รัตนผู้เป็นมารดา นัยน์ตาวหวานเหมาะเจาะกับหน้าผากโหนก จมูกโด่งสวยชนิดที่คนจีนเห็นมักจะบอกว่าหล่อนเป็นคนโง่งมเฮ้งดี มีจมูกเจ้าทรัพย์ปากอิมกับรอยยิ้มพริ้มพิ้นนั้นก็ทำให้ใครต่อใครใจสั่นมานักต่อนัก

แม้ภายนอกจะดูเป็นสาวสมัยใหม่ แต่หล่อนก็มีความเป็นแม่บ้านแม่เรือนสูงจนไม่น่าเชื่อ ได้รับพรสวรรค์ทางงานครัวและการจัดงาน

เลี้ยงมาจากมารดาชนิดเกินร้อย เพราะนอกจากอาหารไทยรสดั้งเดิม
ที่หล่อนรังสรรค์ได้ทุกชนิดแล้ว การใช้ชีวิตในต่างแดนยังทำให้คุณหนู
ลูกพลับทำอาหารต่างชาติได้อร่อยอย่างน่าชื่นชม

ทว่ารูปร่างสูงเหยียบร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรและทักษะการบริหาร
แบบเฉียบขาดที่หล่อนรับมาจากผู้เป็นพ่อนั้นต่างหาก ที่ทำให้ใครต่อใคร
มักพูดกันว่าหล่อนคือซาตานในร่างนางฟ้า การตัดสินใจเฉียบคม
มีลูกเล่นลูกล่อลูกชนแพรวพราว จนคนที่เคยสัมผัสต่างยกนิ้วให้ และ
พร้อมจะรับคำสั่งจากหล่อนหากผู้เป็นพ่อวางมือ

“คุณลูกพลับก็ทราบว่าเป็นไปไม่ได้” เข้มกล่าว เขาเป็นคนขับ
รถที่พกอาวุธ หรือจะเรียกให้ถูกคือบอดีการ์ดที่ติดตามพรรณพัตรามา
ตั้งแต่เด็ก เขาเป็นว่าตั้งแต่เรียนหนังสือเลย

เขาก็คือต่อคนตรงหน้าและบิดาของหล่อนนี่ เพราะดอกเตอร์
พรรณพงศ์เคยช่วยเหลืออุ้มชูให้เข้กับภรรยามีชีวิตใหม่ ไม่ต้องเป็น
แพะรับบาปในคดีที่ตัวเองไม่ได้ก่อ

ชีวิตเข้มหลุดคุกรอดตะวางมาได้ก็เพราะเมตตาของนายท่าน
คนนี้แท้ๆ โดยให้มาทำหน้าที่เป็นคนขับรถให้คุณลูกพลับ ลูกสาวคนเดียว
ของท่าน เมียที่ห้องแก็กไล์คลอดรับหน้าที่เป็นต้นห้อง เตรียมเสื้อผ้า
เครื่องแต่งกาย และจัดอาหารเช้าซึ่งมีแม่ครัวทำไว้แล้วให้คุณหนูได้
รับประทานตามเวลาที่หล่อนต้องการ

คุณลูกพลับของนายใหญ่ไม่ใช่คนดูแลยากเลย หล่อนไม่มีศัตรู
ที่ผู้เป็นพ่ออยากให้เข้มติดตามเหตุผลหลักน่าจะมาจากหน้าตาสวย
แจ่มลุ่มของคุณหนูมากกว่า พรรณพัตรามีใบหน้าสวยแปลก ไม่ได้สวย
หวานหรือเฉียวซัดเจเน แต่ความสวยของใบหน้าผันเปลี่ยนได้ตามการ
แต่งกายของหญิงสาว ซึ่งหล่อนก็เปลี่ยนสไตล์ไปตามอารมณ์ในแต่ละ
วันและกาลเทศะได้อย่างดีเยี่ยม

“ลูกพลับไม่อยากจะเข้มตามไป อยู่ที่นี่กับคุณพ่อเถอะ ลูกพลับ

จะกลับบ้านหลังเสร็จธุระ” พรรณพัตราหันไปสบตากับลูกน้องคู่มือและ
พูดเสียงอ่อนหวาน แต่แวตานั้นแข็งกร้าวนัก “ต่อให้เข็มไม่ตามไป
เข็มก็รู้เสมอไม่ใช่หรือว่าลูกกลับไปไหน”

เข็มพยักหน้ารับแบบสมยอมพร้อมเคลื่อนไหวออกจากประตูที่
ตนขวางไว้

ไฉ่เทาความคิด ร่างระหงของพรรณพัตราก้าวถึงรถยุโรปทรง
ปราดเปรี้ยวแล้วเลี้ยวออกสู่ถนนใหญ่ทันที

หล่อนยังไม่ทันพ้นสายตา เข็มก็หยิบโทรศัพท์เคลื่อนที่เครื่องบาง
ออกมาโทร. สั่งการ

“ตามไป ถ้าฉันเดาไม่ผิด คุณหนูจะไปหาคุณหวง แต่เดี๋ยวจะ
แชร์สัญญาติดตามให้อีกทีเพื่อความชัวร์”

หญิงสาวร่างสูงโปร่ง หน้าสวยแบบไทยเก๋ๆ เข้ามาที่
ซีดีวิลด์ คอร์เปอเรชั่น เรียกความสนใจจากผู้คนได้เป็นอย่างดี ผมยาว
เป็นลอนถูกมัดเป็นหางม้าไว้กลางศีรษะทวยและทิ้งปลายเป็นพวงถึง
กลางหลัง ซึ่งสะบัดซ้ายขวาตามจังหวะการเดินของผู้เป็นเจ้าของ

พรรณพัตราสวมเดรสแขนล้าสีดำเข้ารูปยาวแค่เข่า อด
ทรวดทรงที่ค่อนข้างฝรั่งมากกว่าหญิงไทย เพิ่มความสูงอีกไม่ต่ำกว่า
สามนิ้วด้วยรองเท้าส้นสูงแบรנדดัง ส่งให้ร่างระหงเด่นจับตาทุกคน
แม้กระทั่ง รปภ. ที่หล่อนเพิ่งเดินผ่านก็ยังออกอาการตาค้างมากกว่า
จะเรียกหล่อนเพื่อสอบถามว่ามาติดต่อผู้ใดตามความรับผิดชอบ

ลิฟต์เปิดที่ชั้นสี่สิบเจ็ดซึ่งจัดไว้เป็นชั้นผู้บริหารของซีดีวิลด์
คอร์เปอเรชั่น พื้นที่ขนาดห้าพันตารางเมตรแบ่งเป็นห้องผู้บริหารย่อย
สี่ห้อง โดยแต่ละห้องมีห้องประชุมขนาดพอเหมาะ และมีห้องนอน
ขนาดห้าสิบตารางเมตรอยู่หลังห้องทำงานเพื่อให้ผู้บริหารใช้พักผ่อน
รวมถึงห้องนั่งเล่น เนื่องจากผู้บริหารบริษัทใหญ่ข้ามชาติแห่งนี้เป็น

คนในครอบครัวเดียวกันทั้งสิ้น

พรรณพัตราสับสนตกกับพนักงานต้อนรับแวนเดียว ซึ่งพนักงานออกอาการงงๆ ว่าสาวสวยตรงหน้าขึ้นมาถึงชั้นผู้บริหารได้อย่างไร โดยที่หล่อนไม่ได้รับแจ้งจาก รปภ. ด้านล่าง อีกทั้งวันนี้ห้ศวรรษหรือวอลเลอร์ อังกูร ซีอีโอรูปหล่อน่ากินของบริษัทที่เพิ่งกลับจากอังกฤษ หลังพามาตรวจไปเยี่ยมผู้เป็นตาช่วงหน้าร้อนก็ไม่มีนัดกับใครที่ไหน... แล้วคุณคนนี่มาได้ยังไงเนี่ย

“ลูกพลับ เอ่อ...ฉันมาหาคุณหวง” พรรณพัตรารีบเปลี่ยนสรรพนามแทนตัว ปกติหล่อนเป็นคนอหังการดี แต่วันนี้ตั้งใจจะมาอละวาดจึงไม่ต้องทำดีใส่ใครหรอกมัง

หญิงสาวไม่รอคำตอบจากพนักงานสาว และก้าวยาวๆ ไปทางห้องที่ประตูแง้มอยู่ ซึ่งเห็นเงาคนดูบวบออยู่หลังผนังกระจกฝ้า พร้อมส่งสายตาเป็นเชิงถามว่าไซ้ห้องของคนที่หล่อนมาหาหรือไม่

ไม่ต้องรอคำตอบว่าอนุญาตให้พบหรือไม่ เมื่อเห็นพนักงานทำท่าจะมาห้าม พรรณพัตราก็เอื้อมมือไปเปิดประตูโดยไม่เคาะ มารยาทที่คุณแม่สอนมาขอฝังดินไว้ก่อนเถอะ หล่อนโกรธจนจะจับหัวคนได้อยู่แล้ว ขยายวาวๆ ก้าวเข้าห้องทำงานคนอื่นอย่างรวดเร็ว ด้วยคาดว่าเจ้าของห้องคงจะนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน แต่ความจริงหน้าสวดยกลับปะทะกับแผงออกกว้างที่แข็งชนิดจมูกโด่งแทบจะหักทันทีที่ชนกัน

ความสูงร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรบวกสันสูงต้องทำให้หล่อนสูงไม่ต่ำกว่าร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร แต่ทำไมหัวหล่อนถึงได้สูงเลยค้างเขามานิดเดียวล่ะ พรรณพัตราแทบล้มเมื่อชนกับเจ้าของร่างกำยานั้น

คุณหวง...เป้าหมายของหญิงสาวในวันนี้รีบจับไหล่ซ้ายขวาของหล่อนเพื่อไม่ให้ผู้บุกรุกลุ่ม ในจังหวะที่ใกล้ชิดกันทำให้เขาได้กลิ่นกายสาว จมูกเขาแทบจะชนหน้าผากโหนก และทันทีที่หล่อนสบตาห้ศวรรษ ก็รู้ว่าไม่มีใครเอาลมหายใจเขาไป

“คุณหวง ดิฉันพรรณพัฑธา คิดว่าคุณคงทราบว่าคุณดิฉันเป็นใคร และขออนุญาตเรียกชื่อเล่น ดิฉันเคยพบกับคุณลุงคุณป้าตั้งแต่เด็กๆ แต่ไม่เคยพบคุณ”

คุณลุงคุณป้าที่สาวสวยหมายถึงคงเป็นบุพการีของเขาละมั้ง... หัศวรชนึกในใจ จับใจความประโยคที่คนสวยตรงหน้าพูดได้บ้าง ไม่ได้บ้าง

ส่วนสาวงามที่ถือวิสาสะนั่งลงบนโซฟากว้างในบริเวณรับแขก แบบล้าลองของเขาก็วาดขย่าวขึ้นไหวหวังด้วยลีลากระซากใจคุณหวง นัก ขย่าวๆ แบบนี้ เขาได้ลืบลืมได้คำมาเกือบยี่สิบปีตั้งแต่แตกเนื้อหนุ่ม แต่ทำไมเขาคู่นี้...เขาถึงละลายตาไม่ได้

ชายหนุ่มเห็นท่าไม่ดีจึงตั้งสติแล้วเงยหน้าขึ้นมองหน้าผู้ที่ถูกอาจ มาเยือนเขาถึงถิ่น เขารู้จักหล่อนจริงๆ ก็เพิ่งรู้จักจากนิตยสารสังคมที่ เปิดอ่านผ่านๆ บนเครื่องบินนั่นแหละ เขาเกือบวางทิ้งแล้วถ้าไม่เหลือบ เห็นนามสกุลและบทสัมภาษณ์ที่หล่อนให้ไว้เรื่องมุมมองการพักผ่อน แต่ที่ถูกใจจนต้องเปิดอ่านน่าจะเป็นดวงต้ายิ้มได้ของพรรณพัฑธาจากรูปถ่ายในคอลัมน์ซึ่งเหมือนจะยิ้มให้เขา

ถ้าหัศวรชนึกเชื่อมโยงไม่ผิด หล่อนคงเป็นบุตรสาวคนเดียวของเพื่อนสนิทบิดาที่ครอบครัวผูกพันกันมานาน จำได้ว่าเคยเจอตอนยังเล็ก...น้องเล็กในบ้านน้ำหึงที่หวงชอบโตแล้ว โตจนไม่น่าเชื่อว่าแม่คุณจะยั่วใจเสียหวงได้ขนาดนี้

“คุณมีอะไรถึงต้องเข้ามาโดยไม่ได้นัดแบบนี้” หัศวรชนึกหน้า เข้ม เสียงดู ขัดกับใจที่สั่นระริกๆ พร้อมความสับสนว่าแม่คนนี่ทำให้เขาใจสั่นได้อย่างไร

“เรื่องข่าวโพเจกต์ทำสนามบินใหม่” พรรณพัฑธาพูดแบบไม่สบตาคนฟัง พลังเบือนหน้าไปมองแผงกระจกกว้าง แสงรังทำเป็นไม่สนใจ ทั้งที่ใจจริงยังเชินที่ชนเขาจนจุกโด่งสวยของฝ่ายชายคลอเคลีย

กับไผ่ผมเหมือนหอมกล้วยๆ

“ลูกพลับ...เอ่อ ฉันคิดว่าคุณลุงคงไม่ทราบว่าคุณทำอะไร เพราะถ้ารู้...ท่านจะไม่ปล่อยให้คุณทำลายชื่อเสียงคุณพ่อแบบนี้”

“คุณคงหมายถึงข่าวที่ว่าพ่อคุณได้โพรเจกต์เพราะสนิทกับผู้ใหญ่ในรัฐบาล ทั้งๆ ที่บริษัทผมมีประสบการณ์และเทคโนโลยีสูงกว่า”

หัตถ์บรรพชิตหันไปกึ่งนั่งกึ่งยืนอยู่ที่โต๊ะทำงาน และกอดอกรอคำตอบจากคู่กรณีที่ตั้งท่ามาอาดะวาดเขาถึงที่ นี่ท่าทางจะแสบใช้เล่น ถึงกล้าบุกมาเอาเรื่องเขา

“เราสนิทกับรัฐบาล แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราต้องลืบบปีให้ได้โพรเจกต์มา เฟสที่แล้วเราก็เป็นคนทำ เราทำงาน มีคน เข้าใจข้อจำกัด นี่คือเหตุผลที่รัฐบาลเลือกเรา คุณเองก็ยื่นซองประมูล แล้วจะมาปล่อยให้ข่าวแบบนี้เพื่อดิสเครดิตกันก่อนเปิดซองได้ยังไง”

สาวหน้าสวยตวาดหัตถ์บรรพชิตเป็นชุดด้วยความอัดอั้นตันใจ หล่นคิดมาตลอดทางที่ขับรถมาที่นี่ว่าจะด่าลูกเพื่อนพ่อซึ่งไม่เคยเห็นหน้าว่าอย่างไรบ้าง และภูมิใจในตัวเองไม่น้อยเมื่อด่าได้ไม่ตกหล่นจากที่คิดไว้

“ใจเย็นๆ ก่อน...ผมให้สัมภาษณ์ว่า บริษัทพ่อคุณมีความสนิทสนมกับผู้ใหญ่ในรัฐบาลหลายท่าน คุณเคยกันดี ดังนั้นจึงอาจเข้าใจความต้องการของรัฐบาลได้มากกว่า ให้ตายเหอะ ลูกพลับ คุณไม่รู้ด้วยซ้ำว่านักข่าวถามผมเรื่องอะไรถึงโยงมาแบบนี้ พวกนี้ตัดคำถามตัวเองออกไปหมดเพื่อให้เราทะเลาะกัน”

ความเป็นผู้ใหญ่และอยู่ในวงการธุรกิจมานานทำให้หัตถ์บรรพชิตรู้ว่า เวลาต้องเจรจากับคู่สนทนาที่อารมณ์ร้อนแบบนี้ต้องเอาน้ำเย็นเข้าลูบ จึงรีบอธิบายเรื่องที่พรรณพัตราไม่พอใจเขา

“ฉันไม่สน และไม่ได้สนิทกับคุณ อย่ามาเรียกว่าลูกพลับ”

สาวงามค้อนขวับ ตีนะที่หล่อนสวมแว่นกันแดดมาตั้งแต่เช้าจรด ด้วยความรีบร้อนจึงยังไม่ได้ถอดเก็บในกระเป๋า ซึ่งคงช่วยพรางนัยน์ตา วัชวาวยามไต่ยีนชายหนุ่มต้นเหตุเรียกหล่อนด้วยชื่อเล่น

“คุณทำแต่โรงแรมมาทั้งชีวิต ปล่อยโยรเจกต์นี้เถอะ เราลงทุน ลงแรงกันมานาน ฉันมั่นใจว่าความสัมพันธ์ของคุณพอกับคุณลุงจะ แน่นแฟ้นเหมือนเดิม”

พอได้มองเขาเต็มตา พรรณพัตราก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า ‘คุณหวง’ เป็นผู้ชายหล่อน่าพิศมาก บากว้าง แต่ไม่เกินงามแบบนักกล้าม ซึ่งคู่ ลงกับสะโพกสอบและขายาวๆ ทำให้ผู้หญิงจิตแข็งอย่างหล่อนใจสัน ได้ไม่ยาก หน้าหล่อนั้นเกินบรรยาย คงเพราะเขามีสายเลือดตะวันตก จากมารดา ทำให้จมูกโด่งกว่าปกติ ตาคมสีเทาทำให้เขาน่าหลงไหล ปากบางสวยได้รูปนั่นอีก

ชายหนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าพอดีตัวและพับแขนขึ้นมาถึงข้อศอก กางเกงสแล็กส์พอดีตัวพับปลายขา และสวมคัทชูสีน้ำตาล จนพรรณ พัตราอดค้อนขอดในใจไม่ได้ว่า พ่อคุณแต่งตัวมาทำงานหรือเดินเล่น อยู่ที่ชายหาดโมนาโก

“ผมจะเล่าให้คุณฟัง แต่ผมหิว เครื่องเพิ่งลงเมื่อเช้า ทานข้าว กันหน่อยไหมลูกพลับ”

ชายหนุ่มล้วงกระเป๋ากางเกงสองข้าง ก้าวยาวๆ สองครั้งก็ถึง โชฟาที่หญิงสาวนั่ง และก้มหน้าให้อยู่ในระดับเดียวกับคนที่นั่งอยู่ นั่น เป็นคำสั่งพร้อมรอยยิ้มมุมปาก ไม่ใช่คำชวน...ผู้หญิงคนนี้ถูกใจเขานัก

“อีกอย่าง ผม...ไม่สิ พี่ไม่ทำอะไรคนที่ไม่สนิท ถ้าลูกพลับจะ เรียกพี่ว่าคุณหวง พี่ก็จะเรียกเราว่าลูกพลับ เพื่อที่จะยอมฟังเรากล่อม ว่าทำไมไม่ต้องยอมทิ้งโยรเจกต์ดีๆ ตั้งหลายหมื่นล้าน เงินไม่เข้าใคร ออกใครนะลูกพลับ ยกเว้นเราจะเอาอย่างอื่นมาแลก”

ชายหนุ่มทำตาเป็นประกายขณะยื่นมือไปให้หญิงสาวจับ ฝ่าย

พรรณพัชรานั้นถึงกับชะงักเมื่อปลายนิ้วคุณหวงของเธอแตะแขน เป็นเชิงบอกให้ลุกขึ้น ไม่ใช่เพราะหวงตัวหรืออะไร แต่เหมือนมีกระแสไฟ แล่นผ่านต่างหาก หัศวรราชก็คงรู้สึกเช่นกันเพราะดวงตาเขาเปล่งประกายพิกล ก่อนจะหลุบตาลงแล้วถามเสียงแผ่ว

“ตกลงตามที่พี่พูดนะ” หวง หัศวรราชก้มลงกระซิบข้างหูพรรณพัชร่า ซึ่งแน่นอนว่าตอนนี้เปลี่ยนสีเป็นสีแดงเรียบร้อยแล้ว

ชายหนุ่มยิ้มด้วยความพอใจเมื่อศีรษะของหญิงสาวพັกหนักๆ โดยไม่รู้เลยว่าหล่อนตอบรับโดยไม่ทันฟังอะไร เพราะมัวแต่ตื่นตะลึงกับความใกล้ชิดที่เกิดขึ้นแบบไม่ทันตั้งตัว

“จะทานที่ไหนคะ ดิฉันเอารถมา” พรรณพัชร่าถาม แต่ไม่กล้าสบตาชายหนุ่ม ทั้งๆ ที่หล่อนคุ้นเคยกับความใกล้ชิดระหว่างสองเพศด้วยมีเพื่อนผู้ชายมากมายและเคยมีคู่รักมาบ้าง ซึ่งยังไม่ลืมพันธเกินเลยกันแต่อย่างใด แต่หล่อนก็ไม่เคยใจสั้นแบบนี้กับใคร

ถูกฝรั่งทำตาขวาง ก็เพิ่งพูดหยๆ ว่าให้เรียกกันอย่างไร ทำไมหล่อนเข้าใจยากนักหนา แต่เอาเถอะ บางส่วนในหัวใจบอกว่าเขาจะมีเวลาปราบพยศหล่อนอีกนาน

“เดี๋ยวพี่ให้คนขับรถเอารถเราไปไว้ที่บ้าน เขารู้ทางดี เป็นคนรถคุณลุงเรามาก่อน ส่วนเราเดี๋ยวกล่อมพี่เสร็จ พี่จะไปส่งเอง จะเข้าไปกราบคุณลุงกับน้ำหญิงด้วย”

“ไม่จำเป็นหรอกค่ะคุณหวง ดิฉันมาเอง กลับเองได้” หญิงสาวดิ่งต้น “แค่คุณเสียเวลาฟังดิฉันกล่อมก็ดีมากพอแล้วค่ะ ขอเรียนไว้ตรงนี้ว่า เราคงไม่จำเป็นต้องสนิทสนมกันมากไปกว่าธุรกิจ”

พรรณพัชร่าจับสังเกตท่าทางของหัศวรราชได้ หล่อนทราบมาไม่น้อยว่าคุณหวง หัศวรราช เป็นเสื่อผู้หญิง เพลย์บอย และวายร้ายตัวจริง เพื่อนหล่อนกรีดกรีดเขากันใหญ่ เพราะทราบว่างพรรณพัชร่าคุ้นเคยกับบุพการีของชายหนุ่มเป็นอย่างดี

เคยมีผลสำรวจของหนังสือหัวนอกหลายปีซ้อนปรากฏชื่อของ
หัตถ์บรรชิตติดอันดับอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะลำพังหน้าตาหล่อเหลากับ
หุ่นกระซางใจ เขาก็คงได้รางวัลมาครองง่ายๆ แต่นี่โพธิ์ไฟระดับ
פורบต้องจัดอันดับความรวยของตระกูลผู้เป็นตาไว้เป็นหนึ่งในร้อย
คนรวยของโลก ด้วยธุรกิจโรงแรมหกดาวที่ขยายสาขาไปทั่วโลกไม่น้อย
กว่าห้าร้อยสาขา ไม่นับสมบัติฝังพ้อที่ถือว่าเป็นผู้คร่ำหวอดในวงการ
อสังหาริมทรัพย์มาเนิ่นนาน และที่ดินในประเทศไทยนับหมื่นๆ ไร่ก็อยู่
ภายใต้การถือครองของตระกูลอังกฤษทั้งนั้น หม่อมไม่น้อยคนนี่จึงถือว่าเป็น
หม่อมเนื้อทองเบอร์ต้นๆ ของประเทศเลยทีเดียว

และเพราะเหตุนี้ละมัง แค้เขาสบตาสาวๆ ก็พร้อมสยบแทบเท้า
เพื่อที่เขาสนใจ หรือแค่ชื่นชื่อว่าเป็นผู้หญิงคนเดียวของเขาพวกหล่อน
ก็ยิ่งยอม

“พี่เป็นนักธุรกิจ ลูกพลับ พี่ไม่รับคำต่อรอง” พุดจบหัตถ์บรรชิตก็
หยิบกุญแจรถที่หญิงสาวถือไว้ไปส่งให้เลขาฯ สาว ก่อนพากันเดิน
ออกจากห้องทำงาน

“เอาไว้เดชะ แล้วบอกให้เอารถคุณลูกพลับไปไว้ที่บ้าน”

“คะ” เลขาฯ สาวเหลือน้อยรับคำอย่างงงๆ หล่อนรู้จักพรรณ-
พัตราผ่านสื่อ และรับรู้ความสัมพันธ์ของบุพการีทั้งสองฝ่ายเป็นอย่างดี

เลขาฯ ของหัตถ์บรรชิตชื่นชมสาวคนเก่งอยู่ห่างๆ ว่านอกจากความ
สวยแล้ว หล่อนยังมีดีที่ทำงานเก่ง แต่ยังคงความเป็นแม่บ้านแม่เรือน
หลายครั้งที่หนูลูกพลับของนายท่านทำขนมไปฝากนายทั้งสองที่บ้าน
แต่ก็ยังจัดส่วนของพนักงานที่บริษัทมาให้ด้วยทั้งๆ ที่ไม่รู้จักกัน

พอเห็นภาพสาวสวยกับคุณหวงที่หล่อนเห็นมาตั้งแต่เด็กๆ เดิน
คู่กันแบบนี้ หล่อนก็อดนึกถึงคำวกิ่งทองไบหยกไม่ได้ ลำพังคุณหวง
เดินไปไหนมาไหนก็หล่อโดดเด่นอยู่แล้ว ยิ่งได้หนูลูกพลับของนายท่าน

เดินข้างๆ ยิ่งเสริมราคาให้กันและกันเป็นอย่างมาก

“คุณหวง!” พรรณพัทธราแหวเสียงดังด้วยอารมณ์โกรธเมื่อเขา
ถือวิสาสะจัดการชีวิตหล่อน แถมเวลาเดินแม้จะแค่นี้ก็เตะหลังเบาๆ
แต่หล่อนก็รู้ดีว่าทำให้คนอื่นมองได้ว่าเขาโอบหล่อนอยู่

เอาแล้วไง...คนกลางจำเป็นอย่างภารตี เลขาฯ ส่วนตัวของ
หัตถ์บรรชต์ต้องยืนอยู่กลางสงครามแน่ๆ

แม่สาวสวยนี่กล้าไม่น้อย ตวาดใส่หัตถ์บรรชต์ด้วยเสียงและแววตา
แบบนั้น ตั้งแต่หล่อนรู้จักบอสมมา ยังไม่เคยเห็นใครกล้าขึ้นเสียงใส่
ชายหนุ่มแม้แต่คนเดียว

“ลูกพลับ...ผมบอกว่าไง”

เห็นสายตาเอาจริงของเขาแล้วพรรณพัทธราที่ว่าแน่ก็ไม่กล้าหือ
ใส่ แล้วยังสรรพนามแทนตัวที่เปลี่ยนไปทันทีนั่นอีก

แต่หล่อนก็ไม่ทั้งลาย รีบสะบัดแขนพร้อมเอ่ยเสียงแข็ง “งั้นก็ไม่
กินแล้ว”

ชายหนุ่มยื่นอึ้ง ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยโดนสาวใดปฏิเสธ
สัญชาติญาณที่ไม่มีทีฐิใดๆ รีบสั่งการทันที หัตถ์บรรชต์ก้าวทำตาม
สองก้าวก็ถึงตัวพรรณพัทธราที่เดินไปก่อน และคว้าแขนหล่อนไว้หลวมๆ
โดยไม่ได้ตั้งใจให้หญิงสาวหันมา

“พี่ขอโทษ ตกลงนะครับ เดี่ยวพี่ไปส่ง อยากรเข้าไปหาคุณลุง
จริงๆ มีของจากหมัมกับป้ามาฝาก ไปเองก็จำทางไปบ้านไม่ได้แล้ว”

คนที่ตกใจไม่น้อยไปกว่าพรรณพัทธราคือภารตี ซึ่งยืนมอง
เหตุการณ์อยู่ ไร้ คุณหวง นี้ว่าจะแน่ ที่แท้ก็แพ้คุณลูกพลับตั้งแต่ยังไม่
เริ่มเกมเลยนะคะ’

หัตถ์บรรชต์รู้สึกตัวว่าเป็นเป้าสายตาของภารตี จึงก้มลงกระซิบ
ข้างหูพรรณพัทธราให้ได้ยินแค่สองคนว่า “พี่ขอโทษ...”

พรรณพัทธราเป็นผู้หญิงง่ายๆ ถึงหล่อนจะไม่พอใจที่เขาเจ้ากี้

เจ้าการ แต่ถ้าขอโทษหล่อนก็พร้อมที่จะให้อภัย ทั้งยังอธิบายความรู้สึก
ไม่ได้ว่าทำไมหนาวๆ ร้อนๆ ทุกครั้งที่สบตากันหรือตอนที่เขาเข้ามา
ใกล้ๆ ทั้งที่หล่อนมั่นใจว่าไม่ได้หลงเสน่ห์เขาเหมือนสาวอื่นแน่ๆ

เอ๊ะ...นี่หล่อนตั้งใจจะมาจัดการเขาให้กระเจิง แต่ทำไมหัวใจ
เต้นแรงจนแทบจะเตลิดเปิดเปิงออกจากอกล่ะ

2

ระหว่างรับประทานอาหาร พรรณพัฒนารายอมเล่าความจริง
ว่า โพรเจกต์นี้เป็นโพรเจกต์ที่หล่อนได้รับมอบหมายจากผู้เป็นบิดา เนื่องจากเคยเป็นผู้ช่วยตอนทำโครงการก่อสร้างสนามบินเฟสหนึ่งไปแล้ว เรียกได้ว่าเป็นโพรเจกต์พิสุจน์ฝีมือ โดยเป็นผู้ควบคุมงานเอง มีเพียงการประชุมผู้ถือหุ้นหรือเสนอโครงการต่อคณะรัฐมนตรีเท่านั้น ที่หล่อนจะสวมบทบาทเป็นผู้ติดตามดอกเตอร์พระพงษ์ ด้วยเห็นพ้องกันว่าอาจมีผู้ใหญ่หลายคนไม่ไว้ใจให้หล่อนรับผิดชอบงานใหญ่ เพราะไม่เคยสัมผัสความสามารถที่มีเกินตัว

หากไม่มีข่าวว่าบิดาหล่อนใช้ความคืบเคยส่วนตัวที่มีกับผู้ใหญ่ในรัฐบาล เพื่อให้รัฐมนตรีเหล่านั้นช่วยเหลือในทางลับ โครงการต่อเนืองนี้ก็คงไม่มีปัญหาอะไร และหล่อนควรจะประสบความสำเร็จในการทำงานนี้ แต่พอมีข่าว ถึงแม้ว่าการดำเนินโครงการจะเป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม อย่างไรก็ตามก็คงเกิดข้อกังขาจากสังคมไม่มากนักน้อย

พรรณพัฒนาระบายความอัดอั้นให้ศวรรชฟังแบบหมดเปลือก ทั้งๆ ที่ปกติแล้วหล่อนไม่พูดเรื่องงานกับคนแปลกหน้าด้วยซ้ำ แต่มีบางอย่างบอกว่าเขาน่าจะเข้าใจเนื่องจากพื้นฐานครอบครัวคล้ายกัน

อีกทั้งข่าวที่ตีเป็นประเด็นก็เริ่มมาจากคำให้สัมภาษณ์ของเขา ถึงยังงี้ ก็ต้องรับผิดชอบ!

“นักข่าวถามพ่อกว่ามีประสบการณ์แค่การบริหารโรงแรม ถ้าจะร่วมประมุขสร้างสนามบินแล้วไม่ได้โพรเจกต์นี้มา จะเสียความมั่นใจหรือเปล่า เพราะนี่ถือเป็นโพรเจกต์ใหญ่ นอกเหนือจากการขยายสาขาโรงแรม ที่หลับตาก็ได้งานแรกในประเทศไทย พี่ถึงตอบไปว่า ถ้าเป็นบริษัทคุณลุงพงศได้ไปก็ไม่ใช่ใจ เพราะรู้อยู่แล้วว่าโครงการต้องการอะไร คนเคยทำคงมีข้อมูลว่าทำยังไงถึงจะทำให้โพรเจกต์ออกมาดี”

หัตถ์บรรชอธิบาย เขาเห็นข่าวตั้งแต่วันแรก เพราะภารตีส่งให้ทางอีเมลตอนที่เขาเดินทางไปเยี่ยมผู้เป็นตาที่สหราชอาณาจักรกับมารดาและบิดา แต่ด้วยความที่คร่ำหวอดในวงการธุรกิจจึงไม่ใส่ใจสื่อหัวสีสักเท่าไร อีกทั้งยังคิดว่าเป็นบริษัทมิตรแท้ของบิดา ท่านคงจะเคลียร์กันเอง เพราะหัตถ์บรรชเป็นผู้บอกให้เขายื่นประมูลงานนี้เองด้วยซ้ำ บอกว่าให้ลองดูเล่นๆ เผื่ออยากมีประสบการณ์ด้านอื่น หากรู้สึกริษยาว่าสาวสวยที่ป่าเถี่ยวถึงบ่อยๆ จะเป็นผู้คุมโครงการคู่แข่ง เขาจะไม่เข้าประมูลให้คนสวยคนนี้โกรธเคือง แต่ยอมเป็นลูกจ้างหล่อนด้วยซ้ำ

“พี่ไม่คิดจะประมุขจริงจังด้วยซ้ำ แค่อยากให้มีชื่อติดลิสต์ของรัฐบาลบ้าง”

“ต่อให้มันจริงอย่างที่คุณหวังว่า แล้วยังไงคะ ชาวออกไปแล้วทุกคนก็ระวังตัวกันหมด ต่อให้ลูกกลับไปได้มาแบบใสๆ คนก็หาว่าคุณพ้อโก่งอยู่ดี”

หญิงสาวทำปากขี้น เหลือกตาส่อสัญญาณว่าไม่พอใจ แต่หัตถ์บรรชไม่ได้รู้สึกเช่นนั้นแม้แต่น้อย กลับขอใบว่าหล่อนน่ารักน่าชังมาก สาวๆ ส่วนใหญ่มักวาดลวดลายจิตจะก้าน หวานเสน่ห์ใส่เขาทั้งพองามและเกินงาม มีบ้างที่อาจผูกกายเขาไว้ได้ แต่ไม่เคยมีใครที่จะผูกใจ

“ยังไงเราก็ได้ทำ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง” หัศวรพรชเปรยพลางยก ถ้วยกาแฟขึ้นจิบ

“คุณหวงพูดเป็นเรื่องตลก ถ้าบริษัทลูกพลิกไม่ได้แล้วจะทำได้ ยังไง ไล่ให้โกงอะ ไม่ทำหรือกนะ ทำไม่เป็น” หญิงสาวยกไหล่ส่อ เป็นนัยว่าไม่ชอบวิธีการดังกล่าว

“เราอาจจะต้องเหนื่อยหน่อย ไม่ได้หลับไม่ได้นอน แต่พี่มั่นใจ ว่าคงมีสักทางที่จะทำให้พี่วางมือจากโพรเจกต์นี้ได้”

หัศวรพรชพูดยิ้มๆ พลางขมวดคิ้วสำรวจทรวงสาวตรงหน้า ผิวสีน้ำผึ้งสะท้อนแดดอ่อนๆ ยามบ่ายที่สาดส่องผ่านกระจกสูงเข้ามา ทำให้เขาแทบหยุดหายใจ เหมือนหล่นเรื่องแสง ส่องประกายสีทอง ออกจากตัว หน้าหวานอมเปรี้ยว นั่นอีก เวลายิ้มหวานก็ทำให้เขาใจ ละลาย หรือหากย้อนจมูกันก็ทำให้เขาหัวโนได้อย่างประหลาด

ถึงแม้หล่นจะไม่ได้สวมชุดคอกว้าง เปิดเนื้อหนัง แต่หน้าอก หน้าใจที่เบียดกันอยู่ในเดรสสีดำเข้ารูปดูดีตัวนั้นก็เห็นได้ชัดว่ามีไม่น้อย และปากอิมที่ขยับขึ้นลงยามเจ็อยแจ้วเจรวจาก็เรียกความสนใจได้ มากกว่าคำที่หล่นพูด...ฮึ้ย จะเอา!

“คุณพ่อจะถึงบ้านประมาณหกโมง คุณแม่บอกว่าถ้าคุณหวง ไม่ติดธุระอะไร เข้าไปนั่งคุยกับคุณแม่ก่อนก็ได้ค่ะ”

เสียงหวานทำลายจินตนาการที่กำลังเตลิดไปไกลของหัศวรพรช ตัวตื่นเหตุเอ๋อขึ้นหลังจากมารดาหล่นโทร. มาสอบถามเมื่อเห็น นายเดชชัชบรรพทรุดันงามของหญิงสาวเข้าไปให้

“ดีเลย พี่เจอน้ำหญิงล่าสุดเมื่อสองปีก่อน ตอนที่ท่านไปงาน รับประทานวนาเร้านั้นแหละ” หัศวรพรชอธิบาย

พรรณพัตราทำหน้าที่ขึ้นได้ เมื่อสองปีก่อนบุพการีเดินทางไป ร่วมพิธีรับปริญญาโทของหล่นที่อังกฤษ แล้วเลยไปเยี่ยมครอบครัว หัศวรพรชซึ่งไปพักร้อนอยู่ในบ้านพักตากอากาศทางตอนใต้ของฝรั่งเศส

ส่วนพรรณพัตราขออนุญาตผู้เป็นบิดาตะลุมยุโรปกับเพื่อนร่วมสถาบัน เป็นทริปส่งท้าย ก่อนกลับมาปฏิบัติงานอย่างเป็นทางการ

เวลาบ่ายแก่ๆ รถยังไม่ติด ทำให้สองหนุ่มสาวเดินทางมาถึงบ้านวัฒนากุลได้ในเวลาราวๆ ครึ่งชั่วโมง ทัศนวิสัยร่วมสมัยในพื้นที่เกือบสองไร่กลางกรุงอาจใหญ่สู้บ้านเศรษฐีใหม่่นอกเมืองไม่ได้ แต่มูลค่าสูงกว่ากันมหาศาล

หัตถ์บรรชจอดรถตรงท่าเทียบรถหน้าบ้านที่ตกแต่งสไตล์โมเดิร์นตามคำสั่งพรรณพัตรา เห็นคุณหญิงชลัยรัตน์ยืนรอรับอยู่หน้าประตูบ้าน คนร่างผอมแต่ดูดีกว่าสตรีวัยเดียวกันทางแขนออกเป็นเชิงเชิญชายหนุ่มเข้ามา ซึ่งหัตถ์บรรชเองก็รีบกอดหญิงสูงวัยด้วยความนอบน้อมและเคารพยิ่ง

“หวงเป็นไงลูก ทำไมมากับน้องได้ น้ำแปลกใจเชียว ตอนนายเดชของหวงขับรถน้องมา” สตรีสูงวัยที่ยังดูแลตัวเองอย่างดี มีกิริยางดงามอยู่ในที่ถามชายหนุ่มที่ตนรักและเอ็นดูเหมือนลูก

“น้องเข้าไปคุยเรื่องงานครับ...มีกับป่าฝากของมาให้คุณลูกกับคุณน้ำพอดี หวงเพิ่งลงเครื่องเมื่อเช้าครับ”

หัตถ์บรรชตอบผู้ใหญ่ที่เขาเคารพเหมือนญาติพลางสบตากับพรรณพัตรา ซึ่งออกจะอึ้งๆ เมื่อเห็นความสนิทสนมระหว่างมารดาหล่อนกับเขา

ชายหนุ่มดูอ่อนโยน เป็นคนละคนกับที่ออฟฟิศซึ่งเขาดูจะฉายแววเหี้ยม หรือต่างจากตอนรับประทานอาหารด้วยกันเมื่อบ่ายที่ออกจะยียวนกวนประสาท พุดอะไรมีลึบลมคมใน แต่เมื่ออยู่กับมารดาหล่อน นัยน์ตาสีเทากลับเปล่งประกายเปี่ยมสุขเหมือนเด็กหนุ่มซึ้อ่อน

“เออ...คุณแม่ ลูกกลับไปเปลี่ยนชุดก่อนนะคะ เดี่ยวจะลงไปดูในครัวว่ามีสำหรับอะไรตอนเย็นบ้าง” พรรณพัตราเอ่ยลอยๆ จริงๆ

หล่อนหาทางบ้ายเปียงเพื่อไม่ต้องอยู่เผชิญหน้ากับชายหนุ่มน่ากิน คนนี้ต่างหาก

“แม่ให้เขาตั้งของว่างให้พี่เขาแล้ว สำหรับเย็นคงทำใกล้เสร็จแล้ว ด้วยลูก วันนี้พี่หวงจะอยู่ทานข้าวกับเราใช่ไหมครับ” คุณหญิงชลัษย์รัตนถามแล้วก็มีให้หัตถ์ที่กำลังกอดเอวหญิงสูงวัยแบบเอาใจอยู่

“ครับน้ำหญิง หวงคิดถึงอาหารไทยฝีมือน้ำหญิงมาก ถ้าผมรู้ว่าหวงได้ทานอาหารไทยชาววังตั้งแต่เมื่อแรกที่กลับมา ผมต้องอิจฉามากแน่ๆ”

หัตถ์ของเธอยื่นถึงมารดาของตัวเองซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกับหม่อมราชวงศ์ชลัษย์รัตนตั้งแต่เป็นสาวรุ่น

เออ...ดี ตกกระป๋องทันทีสินะลูกพลับ...พรรณพัตราณีในใจขณะเดินขึ้นตึกเพื่อเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย โดยผู้เป็นมารดาไม่สังเกตเห็นหล่อนปลีกตัวออกมาด้วยซ้ำ

ด้วยอากาศร้อนของประเทศไทยบวกกับความขุ่นใจตั้งแต่ช่วงสายที่ก่อตัวขึ้นจากเรื่องงาน เป็นเหตุให้หญิงสาวต้องไปเจอหนุ่มสุดฮอต แกรมถูกลากตะลอนๆ ไปกินข้าวดีมกาแพกับเขาจนล่องเข้าบ้าย ทำให้หล่อนเหนียวตัว จึงเปลี่ยนเจตนาธรรมณ์จากการเปลี่ยนชุดเป็นอาบน้ำสระผมเสียใหม่ ด้วยเห็นว่ายังมีเวลาอีกไม่ต่ำกว่าสองชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาตั้งโต๊ะ อีกทั้งยังไม่อยากรีบลงไปเผชิญหน้ากับหัตถ์ของ...ไม่รู้เป็นเพราะความขุ่นเคืองเรื่องธุรกิจ หรือเพราะความหวั่นไหวในใจตอนที่มิให้บุรุษเพศกันแน่ นานแล้วนะที่ไม่ได้เงินใครแบบนี้

หญิงสาวใช้เวลาอาบน้ำสระผมไม่ถึงสิบห้า นาที จากนั้นก็เป่าผมแล้วใช้เครื่องหนีบเป็นลอนคลายอย่างคล่องแคล่ว ด้วยความที่ต้องดูแลตัวเองยามอาศัยอยู่ต่างแดน ต่อให้ดอกเตอร์พระพงษ์ผู้เป็นบิดาจะเอาใจลูกสาวด้วยการส่งเงินค่าขนมให้มากแค่ไหน แต่หากสิ่งใดที่

พรรณพัตราเห็นว่าเป็นการสิ้นเปลือง หล่อนก็จะทำด้วยตัวเองทั้งสิ้น
ภายในครึ่งชั่วโมงหญิงสาวก็ทำผมเสร็จ และบรรจงแต่งหน้า
บางๆ โดยเขียนคิ้วสวยให้ได้รูปยิ่งขึ้น ก่อนเติมลิปสติกสีสด ดวงตา
กลมโตกับแพขนตาถูกปล่อยตามธรรมชาติให้เผยเสน่ห์ในตัวมันเอง

ลิปห่านาที่ให้หลังหญิงสาวก็หันซ้ายหันขวาสำรวจตัวเองใน
กระจกเงาด้วยความชื่นชม หล่อนรู้ตัวว่าเป็นคนสวยและมีเสน่ห์ดึงดูด
ใจชายได้ไม่น้อย แต่ยิ้มสวยพลันหุบลง เมื่อนึกว่าเหตุใดตนเองจึงต้อง
มาอาบน้ำแต่งตัวสวยอยู่ที่บ้าน แต่ก็นึกอะไรไม่ออกนอกจากหน้าของ
หัตถ์วรรชที่ลอยขึ้นมาพร้อมรอยยิ้มเจ้าเสน่ห์...ไม่หรือกว่า ไม่ใช่เพราะ
เขาหรือ

เพราะอะไรไม่รู้พรรณพัตราจึงไม่สามารถนั่งอยู่ในห้องนอนได้
ทั้งๆ ที่ปกติไม่ใช่ปัญหาเลยหากหล่อนจะอยู่คนเดียวในห้อง การอ่าน
หนังสือคือกิจกรรมโปรด และหล่อนยังฟังเพลงหรือดูข่าวจากสื่อออก
เพื่อรับรู้และคาดการณ์การลงทุนที่อาจมีผลกระทบต่อธุรกิจอีกด้วย

วันนี้หล่อนนั่งเปลี่ยนช่องโทรทัศน์ไม่ต่ำกว่าสี่สิบนาที แต่ดู
เหมือนว่าอะไรก็ถึงความสนใจหล่อนไว้ไม่ได้ หยิบหนังสือเล่มโปรด
มาอ่านก็แล้ว อ่านทวนประโยคเดิมๆ ทว่าไม่เข้าหัวอยู่หลายรอบจน
ล้มเลิกความตั้งใจ ในที่สุดก็ตัดสินใจเดินลงมาด้านล่าง

**คนร่างสูงเกินหญิงไทยแปลงร่างจากแม่เสียสาวที่พร้อม
ข่มขู่ศัตรูเมื่อเข้าเป็นสาวน่านรักที่สวมชุดลาลองยี่ห้ออันเป็นเอกลักษณ์
สัญชาติฝรั่งเศสซึ่งมีอักษรโรมันไขว้กัน เสื้อแขนยาวลายขาวดำ
เอวลอยหน่อยๆ และกางเกงขาสั้นลายเดียวกัน เผยขาขาวเซียวชวน
สายตา นั่นควรเป็นชุดลาลอง ไม่ใช่ชุดปลูกใจเสือป่า...หัตถ์วรรชคิดยาม
เหลือบไปเห็นลูกเจ้าของบ้านเดินผ่านทางเดินเพื่อมาหาผู้เป็นมารดา
ในเรือนกระจกริมสระน้ำ**

“ไอ้ แม่คุณ ขาจะยาวไปไหน...” หัวสวรรชอุทานในใจพลางเหลือบมองเอวคอดไพล่วับแวมเมื่อหญิงสาวยกแขนขึ้นโอบมารดาจากด้านหลัง นั่นเป็นชุดอยู่บ้านซึ่งหากสาวอื่นสวมชายหนุ่มคงรับรู้แค่ราคากับสไตล์ของมัน ไม่ใช่รู้สึกหัวใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแบบนี้

ชายหนุ่มคอคแห้งผากขึ้นมาทันที ทั้งๆ ที่น้ำหญิงของเขาเสิร์ฟของว่างไม่ให้ว่างปากตั้งแต่มาถึง

“คุณแม่เชิญลูกพลับตักกระป๋องแล้วหรือคะ” พรรณพัตรวาระเง้ากระงอดไถ่มารดา แต่ยังไม่อยากเอ่ยชื่อชายหนุ่มออกมา

หล่อนคลายอ้อมกอดหม่อมราชวงศ์ชลัษย์รัตน์แล้วมานั่งบนโซฟาตรงข้ามเขา พรรณพัตราปล่อยผมยาวเป็นลอนคลายๆ เหมาะกับใบหน้าที่รูปหัวใจและนัยน์ตาคมของหล่อนดีแท้

สวย... หัวสวรรชคิดออกคำเดียว

“ตักกระป๋องอะไรกันลูก ลูกพลับรู้ใหม่ ตอนเด็กๆ นะ พี่หวงมาเล่นที่นั่นบ่อยมาก เพราะชาร์ลอตต้องเดินทางบ่อย จะทิ้งให้พี่เลี้ยงดูแลแม่ก็ไม่ไว้ใจ จึงให้พาพี่เลี้ยงกับตาหวงมาให้แม่ช่วยดูบ้างเวลาเดินทาง ตอนนั้นยังไม่มีหนู แม่อยากมีลูกมาก เลี้ยงตาหวงเป็นลูกเสียจะบางครั้งมีมัมกับป้าเขามาจับกลับแม่ก็น้ำตาคลอ โดนคุณพ่อดูบ่อยๆ”

หม่อมราชวงศ์ชลัษย์รัตน์เล่าความหลังที่พรรณพัตราไม่เคยทราบชาร์ลอตที่มารดาหมายถึงคือ ชาร์ลอต เวส ทายาทธุรกิจโรงแรมทั่วโลกชาวฝรั่งเศส เป็นเพื่อนรักกับหม่อมราชวงศ์ชลัษย์รัตน์

เมื่อหม่อมเจ้าจรัสโชติส่งลูกสาวไปเรียนโรงเรียนการเรือนที่ประเทศสวีเดนแลนด์ ด้วยความที่เป็นโรงเรียนกินนอนสองสาวจึงสนิทสนมกันเป็นพิเศษ ก่อนแยกย้ายกันไปเรียนมหาวิทยาลัย โดยหม่อมราชวงศ์ชลัษย์รัตน์เดินทางไปเรียนต่อที่ประเทศอังกฤษ ขณะที่ชาร์ลอตเรียนบริหารการโรงแรมต่อจนจบปริญญาโท เพื่อเตรียมพร้อมกับการกุมบังเหียนวงการโรงแรมโลกต่อจาก ชาร์ล เวส ผู้เป็นพ่อ

นำหญิงของหัตถ์วรรชเรียนจบปริญญาตรีจากอังกฤษ ซึ่งถือว่าเป็นคุณสมบัติที่สูงมากสำหรับสาว ๆ สมัยนั้น เมื่อเดินทางกลับประเทศไทย ก็มีโอกาสดูใจกับดอกเตอร์พระราชพงศ์เกือบสองปี ซึ่งทั้งคู่พบกันในงานเลี้ยงนักเรียนเก่าอังกฤษ

จากนั้นชาร์ลอตต์ก็เดินทางมาร่วมงานแต่งงานแต่งงานเพื่อพบกับ ‘คุณห้าง’ หัตถ์ภาค อังกูร ทายาทเจ้าพ่ออสังหาริมทรัพย์ เพื่อนสนิทของผู้เป็นสามีหม่อมราชวงศ์ชลัษย์รัตน์ และตกลงปลงใจแต่งงานกันในวันอีกหกเดือนให้หลัง โดยชาร์ลอตต์ตั้งท้องหลังจากแต่งงานได้เพียงหนึ่งเดือน ส่วนหม่อมราชวงศ์ชลัษย์รัตน์กับดอกเตอร์พระราชพงศ์ใช้เวลาผลิตทายาทถึงเจ็ดปีกกว่าจะได้พรรณพัทธราออกมาเชยชม

ไม่แปลกที่พรรณพัทธราจะไม่เคยทราบว่าหัตถ์วรรชมาบ้านตนบ่อยๆ เพราะเมื่อเธออายุได้เก้าขวบ ชาร์ลอตต์ก็ส่งบุตรชายไปศึกษาต่อ โดยให้อยู่ในความดูแลของผู้เป็นตา เพราะหล่อนเห็นว่าธุรกิจส่วนใหญ่ของอาณาจักรเวสอยู่นอกประเทศไทย การที่หัตถ์วรรชเดินทางไปเรียนต่างประเทศจะทำให้เขาได้เปรียบในเรื่องภาษา และมีโอกาสซึมซับทักษะการบริหารงานจากผู้เป็นตามาไม่มากนักน้อย

ดังนั้น เมื่อหญิงสาวโตขึ้น หัตถ์วรรชจึงรู้ว่าเรียนอยู่ที่ต่างประเทศแล้ว และกลับประเทศไทยเพียงปีละไม่กี่ครั้ง บางปีก็ไม่สนใจจะกลับ เพราะมัมกับป้าเขามีนไปหาตลอด ทำให้ทั้งสองคนไม่ได้พบกันอีกเลย

“อ้อ...คะ ลูกพลับทราบแต่ว่าคุณลุงห้างกับอานตีเป็นเพื่อนกับคุณแม่ตั้งแต่เด็กๆ เพราะเจอแค่ท่านทั้งสอง ไม่เคยเจอคุณหวง”

“แปลกดี พี่นึกแล้วก็แปลกใจว่าทำไมเราไม่เคยเจอกันอีก ทั้งๆที่บ้านเราสนิทกันมาก เกือบสามสิบปีเสียวนะลูกพลับ กว่าจะเราได้คุยกันแบบนี้”

หัตถ์วรรชเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบจนเกือบเป็นการเปรยกับตัวเอง แต่ราชินิกุลสาวเหลือน้อยได้ยินเข้าก็พูดติดตลกว่า

“นั่นก็คุยกับน้องให้เต็มที่ รอมาตั้งเกือบสามสิบปีแล้วนี่” หม่อมราชวงศ์ชัชสิทธิ์นอเอ่ยอย่างหน้าชื่น พลังมองชายหนุ่มที่เหมือนแทบจะไม่สนใจหล่อนอีกเลยหลังจากบุตรสาวเดินเข้ามา

ผู้ใหญ่ที่ผ่านโลกมาก่อนอย่างหล่อน ทำไมจะไม่รู้ว่าหัตถ์บรรพตสนใจในตัวบุตรสาวมากกว่าแค่พี่น้องที่พ่อแม่สนิทกัน ก็ดวงตาเป็นประกายยามจับจ้องพรรณพัตราทุกอิริยาบถ รวมถึงคำพูดแปลกๆ ที่พ่อหนุ่มเนื้อทองเอ่ยออกมาเมื่อกี้นั้นแหละ ทำให้คุณหญิงสูงวัยมั่นใจว่าหล่อนคิดไม่ผิดแน่

“ลูกพลับอายุเท่าไรแล้วปี่นี่” หัตถ์บรรพตถามน้ำเสียงราบเรียบ ทั้งๆ ที่ในใจเริ่มไม่สงบ เมื่อหญิงสาววาดขยาดขยับขึ้นไขว่ห้าง หารู้ไม่ว่า อากัปกริยาที่พรรณพัตราแสดงออกนั้นไม่ได้เกิดขึ้นจากความสบายใจ แต่หล่อนเองก็ไม่ว่าว่าจะวางตัวอย่างไรเพราะออกจะเคอะเขินเช่นกัน

“คุณหวง...ไม่ทราบหรือคะว่าผู้หญิงเขาไม่ชอบให้ถามอายุกัน” พรรณพัตราทำหน้ามึน หล่อนยิ่งตรงใส่เขา ป้อนกันความรู้สึกลงในใจ

“จันนี่คำนวณเอง จำได้ว่าพี่ย้ายไปเรียนหนังสือตอนเราสองขวบ เพราะชื่อตึกต่าที่สนามบินให้มัมเอากลับมาให้เรา ตอนนั้นพี่เก้าขวบ จันเราคงห่างกันสักเจ็ดปีมั๊ยพรรณพัตรา” หัตถ์บรรพตเล่าแล้วสรุปเอง

“จันเราสามสิบ ฎุ๊กใหม่” หัตถ์บรรพตยิ้มให้สตรีตรงหน้า ซึ่งตอนนี้คงไม่พอใจเขาอย่างมากเพราะพูดถึงอายุหล่อนออกมา

“ดิฉันจะอายุเท่าไรแล้วเกี่ยวอะไรกับคุณหวง” เรื่องอายุเป็นเรื่องแสบใจพรรณพัตรา จริงๆ หล่อนดูอ่อนกว่าอายุมาก หลายคนมองว่าหล่อนน่าจะเพิ่งเรียนจบด้วยซ้ำ แต่หญิงสาวเปลี่ยนเข้าสู่เลขสามแล้วทั้งๆ ที่ยังโสด ขณะที่เพื่อนฝูงมีคู่ครองหรือคนรู้ใจที่มีแผนจะแต่งงานกันหมดแล้ว เหลือหล่อนที่อยู่แต่กับงาน จนดึนี่หรือด้นัยเพื่อนสาวในร่างชายบอกว่า

‘ลูกพลับมันอยู่แต่กับงาน กว่านังนี่มันจะยอมให้ใครมาชิมว่า

ลูกพลับลูกนี้หวานหรือเปรี้ยวก็คงเหี่ยวหมดละ’

ทั้งๆ ที่หล่อนพบบุรุษเพศมากหน้าหลายตา ออกงานสังคม สังสรรค์กับเพื่อนฝูงบ่อย มีหนุ่มๆ มาขายขนมจีบไม่ได้ขาด ส่วนใหญ่เป็นขนมจีบฮ่องเต้หน้าเป่าฮู้ด้วยซ้ำ แต่หล่อนก็ไม่เคยสานสัมพันธ์กับใครได้นาน อาจเป็นเพราะความรำบิิดชอบในหน้าที่ และหนุ่มๆ เหล่านั้นคงเห็นว่าหล่อนเป็นสาวสังคม ไม่เอาดีอะไร หลังๆ คนที่มาจีบจึงมีแต่เพลย์บอย มองผู้หญิงเป็นวัตถุ คุยกัน ปรึกษากันเรื่องงานไม่เคยได้

“แค่อยากให้แน่ใจว่าไม่ได้หลอกเด็ก” ประโยคหลังห้ศวรรษ พิมพ์กำกับตัวเอง ซึ่งสองแม่ลูกไม่ได้ยิน

“คุณหวังว่าจะไรนะคะ” พรรณพัตราหันขวับ ยังไม่ทันได้กล่าวอะไรต่อ มารดาก็เอ่ยว่า

“ลูกพลับ คุณเป็นเพื่อนพี่ก่อนลูก คุณพ่อจะกลับมาแล้ว เตี่ยวแม่ขอขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าสักครู่”

ห้ศวรรษจะหาเรื่องชวนคุยตามที่น้ำหญิงเปิดโอกาสให้ หากโทรศัพท์เจ้ากรรมของหญิงสาวไม่ดังขึ้นทำลายบรรยากาศเสียก่อน

“ว่าไงคะ คุณदनัย” พรรณพัตราทอดเสียงหวานและอมยิ้ม หากรู้จักหล่อนดีจะทราบว่าเป็นน้ำเสียงล้อเลียนมากกว่าจะหวานหยอดเสนห้ใส่

ห้ศวรรษเป็นอะไรไม่รู้ เขาขบกรามแน่น และเกิดอาการร้อนรุ่มขึ้นมากะทันหัน

दनัยนี่ใคร...ถึงแม้จะไม่ได้ยินข้อความของคู่สาย แต่แค่อาการที่พรรณพัตราแสดงออก เขาก็ไม่สบอารมณ์ได้ง่ายๆ

“จะให้ไปหา คลายทุกขี้ให้ก็ได้ แต่ต้องรอกทานข้าวกับคุณพ่อ คุณแม่ก่อน วันนี้มีแขกมาที่บ้าน หรือเอาไป หรือจะมารับที่บ้าน” พรรณพัตราพูดด้วยน้ำเสียงสบายอารมณ์

อ้อ...นี่คงเข้านอกรอกอกในบ้านนี่กันสะดวกสินะ ขนาดบอกว่ามี
แขกยังได้รับเชิญให้มาเหยียบบ้าน แล้วไ้คลายทุกซั่คืออะไร ที่จริงเขา
ก็ไม่สนใจหรอกเพราะตัวเองก็เรียกว่าเป็นเสือตัวยง กำราบสาวสวย
และนางแบบมานักต่อนัก ออย่าว่าแต่ตัวที่อปเมืองไทยเลย ของนอก
ทั้งหลายเขาก็เซยชมเกือบหมดแควดวลักแล้ว จะหาสาวพรหมจรรย์
ในศตวรรษที่ 21 นี่คงยากเต็มทน เขาไม่ใส่ใจด้วยซ้ำว่าจะต้องเป็นสาว
บริสุทธิ์มาก่อน ขอแค่เข้ากันได้ทั้งจิตใจและร่างกายก็พอ

“งันกินข้าวเสร็จจะไปหา” พรรณพัตราพูดเสียงใส ก่อนวาง
โทรศัพท์แล้วกดกริ่งเรียกต้นห้อง

หญิงร่างท้วมวัยสี่สิบต้นๆ สวมผ้าถุงสำเร็จสีน้ำเงินกับเสื้อเซ็ด
แขนสั้นสีขาวเดินเข้ามานั่งคุกเข่าข้างโซฟาที่พรรณพัตราั่งอยู่

“ชบาไปนั่งอะไรอย่างนั้น นั่งบนโซฟานี้” พรรณพัตราทำเสียง
แข็งใส่พี่เลี้ยงที่ทำท่าพิทอบพิเทาอยู่ข้างกาย

ชบาหันไปเจอหนุ่มหล่ออายันี่ตาชว่นผ่นก็ยั้งเกรงอกเกรงใจ
เมื่อเห็นเจ้านายสาวมีแขกหล่อปานเทพบุตรอยู่ในบ้าน ทั้งที่รู้ดีว่าคน
คนนี่คืออีกคนที่นายหญิงรักเหมือนลูก

“เอาของใส่รถให้ลูกพลับหน่อยสิ เสื้อผ้าบ้านโน้นหมดแล้ว
ลูกพลับไม่ได้เอาไปเต็มเลย ชุดทำงานลั้ห่าชุดนะคะ กับพวกงาน
กลางคืนนิดหน่อย”

นี่อะไรกัน...เอาข้าวของไปไว้บ้านโน้นคืออะไร คือบ้านผู้ชาย
คนนั้นที่หล่อ่นคุยด้วยหรือ เขาทราบว่าคุณลูงกับน้ำหญิงหัวสมัยใหม่
พอสมควร และรู้ว่าพรรณพัตราใช้ชีวิตในต่างประเทศร่วมสิบปี แต่
นี่คือประเทศไทย ขนาดเขาผู้มีสายเลือดตะวันตกไหลเวียนอยู่ครั้งตัวยง
ไม่เคยให้สตรีหน้าไหนย้ายข้าวของเข้ามาไว้ในห้อง แม้แต่ลิปสติก
แท่งเดียวก็ไม่ให้ตั้งไว้

ห้ศวรรษหนึ่งหื้ออตาตายด้วยอารมณ์โกรธและดับสนอชุ่นาน

เท่าไรไม่รู้ รู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่ดอกเตอร์พระรพงค์กลับมาถึงและมีแม่บ้านมาเชิญเขาไปที่ห้องอาหาร

สำหรับชาววังรสชาติที่จัดไว้ได้อย่างประติประคองไม่สามารถทำให้ชายหนุ่มสนใจได้เลย ทั้งๆ ที่โหยหารสมือน้ำหญิงผู้เปรียบเสมือนแม่คนที่สองเสมอมา แต่ในใจลับสน คิควรวนว่าพรรณพัตราจะออกไปนอนบ้านใคร

อาหารเย็นมีอันจบลงแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัว หัศวรชรั้วตัวอีกทีตอนที่พรรณพัตราแยกมือให้เขาเมื่อหล่อนเดินตามบุพการีออกมาส่งที่หน้ามุขบ้าน ตาหวานสบตาชายหนุ่มก่อนที่หล่อนจะรีบหลบเมื่อบิดาเอ่ยชวนเขา

“เสียหวง มาทานข้าวกับลุงบ่อยๆ นะลูก ะวะมาบ้างถ้าไม่ว่างทานข้าว จำสัญญาตอนเด็กๆ ได้มั๊ยว่าถ้ากลับมาอยู่เมืองไทยจะมาหาน้ำหญิงทุกวัน”

พรรณพัตราเบะปาก กลอกตามองบน ‘จะชวนมาทำไม เขาจะทำให้เราชวดงานหรือเปล่าก็ไม่รู้ คุณพ่อญาติดีไม่เข้าเรื่อง คุณลุงห่างกับอานดีเป็นคนดีและรักลูกพลับมากก็จริง แต่หากลูกชายเขาจะทำธุรกิจแบบไร้จิตใจ ฆ่าได้แม้กระทั่งมิตร ก็ไม่จำเป็นต้องคบกัน’

หัศวรชรั้วรับคำ เขาจำได้มากกว่าสัญญาที่จะมาหาน้ำหญิงอีก

ยี่สิบแปดปีก่อน ก่อนที่หัศวรชจะถูกมาตามเวส อังกูรส่งไปเรียนหนังสือที่ต่างประเทศตามวิสัยทัศน์ของผู้เป็นตาและมารดา ป้ากับแม่พาเขามากราบลาเพื่อนสนิทของครอบครัวที่เหมือนญาติ ครอบครัวนี้ หัศวรชจำได้ขึ้นใจว่าเขารักน้ำหญิงมาก เพราะหลายครั้งในช่วงเก้าปีที่ผ่านมา น้ำหญิงช่วยดูแลเขาเวลาที่มารดาต้องเดินทางไปต่างประเทศ ด้วยเหตุผลว่า

‘เอาหวงมาไว้ที่นี่แหละ ชาร์ลอตต์ ฉันรู้ว่าเธอมีเงินจ้างเมดและ
แนนนี่เต็มไปหมด แต่พวกนั้นเขาเป็นคนอื่น ใครจะมารักลูกเราเท่าเรา
เธอก็เหมือนพี่สาวฉัน คุณห่างเองก็สนิทกับคุณพงศ้อย่างกับอะไร
ยังไงจะเอาเมดมาช่วยด้วยความเกรงใจ แต่ก็ขอให้ตาหวงอยู่ในสายตา
ฉันนะ ชาร์ลอตต์ เสร็จงานก็มารับไป’

ดังนั้น การที่ต้องจากประเทศไทยไปเรียนต่อจึงทำให้หัตถ์
คิดถึงน้ำหญิงที่ดูแลเขาเหมือนแม่อีกคนตั้งแต่จำความได้ แล้วตอนนี้
น้ำหญิงก็มีน้องลูกพลับน่ารักที่เขาชอบมาเล่นด้วย วันที่มาราบลา
พรรณพัทธรานอนกลางวันอยู่ในห้องนอนของหล่อน ซึ่งติดกับห้อง
รับรองเวลาที่म्मเอาเขามาทิ้งไว้ หลังจากลาผู้มีพระคุณทั้งสอง
น้ำหญิงก็ถามหัตถ์ซึ่งหันซ้ายหันขวามองหาพรรณพัทธราเหมือนรู้ใจ
‘น้องหลับอยู่ข้างบน หวงไปดูแลน้องใหม่ จะไม่ได้เจอกันนานเลย
นะ’

หัตถ์พยักหน้าเร็วๆ พลังจูมมือหญิงที่เขารักเหมือนแม่
กึ่งลากกึ่งจูงขึ้นชั้นสองซึ่งเขารู้เส้นทางเป็นอย่างดี โดยมีบิดาของพรรณ
พัทธราและบุพการีของเขาเดินตามพลังหัวเราะร่วนเมื่อเห็นความ
ทะเล้นของเขา

ทันทีที่ก้าวเข้าห้องนอนพรรณพัทธรา และเห็นเด็กน้อยตัวกลมซึ่ง
มีอายุสองขวบนอนหลับอยู่บนที่นอนนุ่ม หัตถ์ก็ยืนดูอยู่ข้างเตียง
และเอามือลูบหัวน้องพลังบอกว่า

‘จะวันเกิดน้องแล้ว แล้วหวงจะให้म्मเอาของขวัญกลับมาให้
พลับนะ’

เด็กชายหวงยังซื่ออ่อนมาก กล่าวจบก็หันไปกอดคุณหญิงชลัษย์รัตน
ไว้แน่น พร้อมกล่าวว่า ‘หวงคิดถึงน้ำหญิงแน่ๆ ไม่อยากไปเลย
อยากมาเล่นกับน้อง หวงเอน้องไปด้วยได้ไหมครับ’ หัตถ์รอยยิ้ม
เอาแต่ใจ ด้วยมีแต่คนพะเน้าพะนอ

หัตถ์ภาคผู้เป็นพ่อไต่ยืนดั่งนั้นตาก็เป็นประกาย และหัวเราะร่วน
ขณะเดินไปลูบหัวลูกชายหัวแก้วหัวแหวน

‘ไอ้เสื่อ เรียนให้จบ แล้วจะให้กลับมาหาน้ำหญิงทุกวัน ส่วนเรื่อง
น้องต้องไปขอลุงพงศ์โน้น’

หัตถ์วรรชในวัยเด็กรีบผละจากน้ำหญิงเพื่อขอน้องจากผู้เป็นลุง

‘ลุงพงศ์ครับ...ขอน้องไปด้วยนะครับ’

‘ยังเรียนไม่จบเลย เอาน้องไปจะเอาอะไรเลี้ยงน้อง’

‘งั้นหวงจะรีบเรียน หาเงินเยอะๆ แล้วมาขอน้องไปอยู่ด้วย
นะครับ หวงสัญญาว่าจะดูแลน้องอย่างดี’

ดอกเตอร์พรชพงศ์สบตาเพื่อนสนิทกลางพยับหน้าให้หลานรัก
ก่อนหัวเราะดั่งลั่น เหมือนได้รับรู้สัญญากันผ่านสายตาผู้เป็นพ่อ
ทั้งสอง โดยที่หัตถ์วรรชกับพรรณพัตราไม่รับรู้ความหมายใดๆ ทั้งสิ้น
เด็กชายมัวแต่ดีใจที่พรชพงศ์ตักปากรับคำว่าจะยกน้องให้

3

หลังรับประทานอาหารมื้อที่ควรอร่อยแต่กลับไม่อร่อยไป
ดื้อๆ หัศวรรชชัษบรดตรงกลับบ้าน หรือที่จริงแล้วคือบ้านลอยฟ้ากลาง
กรุง หนึ่งในโรงแรมหรูของผู้เป็นตา และระหว่างก้าวร่นกับความรู้สึกที่
ค่อนข้างจะแน่ชัดแต่ไม่ยอมยกอมรับโทรศัพท์ที่ดังขึ้น ซึ่งเป็นเสียงที่ตั้ง
ไว้เฉพาะเพื่อนสนิทเท่านั้น

“ว่าไง ไฉ่เซซ”

“เสียหวง ลงเครื่องแล้วหายไปเลยนะครับ คิดถึงผมไหม”
เซซซัว ซวาลไวโรจน์ ทักทายเสียงใส เขาเป็นนักธุรกิจหนุ่มผู้บริหาร
เครือข่ายโทรศัพท์ที่ชื่อดัง และเป็นเพื่อนสนิทของหัศวรรชสมัยเรียน
ปริญญาตรีที่อเมริกา

“ผมยุ่งครับ คุณเซซ เงินผมมาจากการทำงาน ไม่ได้มาจาก
ตัวเลขเขียวแดงในตลาดเหมือนคุณ แต่ถ้าคุณสะดวกพบกันสักสอง
ดริงก์ก็ได้นะครับ” หัศวรรชรายงานตัวติดตลกกับสหายหนุ่มผู้รู้จักกัน
มาจนวนนี้ก็เกือบยี่สิบปีแล้ว

“เฮลิวะ นี่มึงอยู่ไหน เอาที่เดิมไหม”

“มาข้างล่างบ้านญาติกัน นี่จะถึงบ้านแล้ว จะได้ไม่เสียเวลา”
หัศวรรชหมายถึงบาร์แนวโมเดิร์นที่ขึ้นชื่อของโรงแรมเขา ซึ่งมีวิว

ติดลมบนจากกฎด้านการกินดื่มหลายสำนัก

“โอเคครับ ขอครึ่งชั่วโมง เต็มผมออกจากออฟฟิศเลย” เซษฐาตอบรับเหมือนรายงานผู้บังคับบัญชา ก่อนวางสายเพื่อปิดคอมพิวเตอร์ แล้วออกไปสังสรรค์กับสหายสนิทตามที่นัดกันไว้

ไม่เกินครึ่งชั่วโมงตามที่บอก เซษฐาเดินสาวเท้ายาว ๆ เข้ามาในบาร์ที่ตกแต่งด้วยกระจกพร้อมไฟสีแดงสลัว ๆ เขาอาจไม่ได้มีหน้าตาหล่อระชากรใจแบบหัตถ์ศรรชที่เป็นลูกครึ่ง แต่ก็หล่อแบบตีขาว ซึ่งกำลังนิยมกันเป็นอย่างมากในหมู่นิสิตไทย ความสูงร้อยแปดสิบห้า เซนติเมตรที่เซษฐาพกเข้ามาด้วยเรียกสายตาสาวน้อยใหญ่ทั้งแท้และเทียมได้ไม่ต่างกับคุณหวงผู้เป็นเพื่อนซึ่งมานั่งรออยู่แล้ว เซษฐาถอดสูทออกพาดลวก ๆ ไว้บนที่นั่งข้างตัว และกวาดตามองเพื่อนสนิทที่ยังสวมชุดเดิม

“โวะ ดูไม่แย่นิ Not Bad” เซษฐาเย้า การนั่งเครื่องบินข้ามทะเลมาสิบสองชั่วโมง รวมทั้งอาการที่บอกว่าเพิ่งเข้าบ้าน ทำให้เขาเข้าใจว่าหัตถ์ศรรชเข้าไปเคลียร์งานที่ออฟฟิศจนถึงหัวค่ำจึงเข้าบ้านพักผ่อนอย่างที่เคยเป็น

“ใช่ Not Bad” หัตถ์ศรรชเอ่ยยิ้ม ๆ พลางจับเครื่องดื่มสี่อ่าพันรสนุ่มลิ้นที่เจ้าตัวหอบหิ้วข้ามน้ำข้ามทะเลมาหลายสิบขวดเพื่อสต็อกไว้ดื่มกับเพื่อนฝูง

“เฮ้ย รอยยิ้มแบบนี้ไม่ใช่งานมั่งใจหวง” เซษฐาชะงักครู่หนึ่ง ก่อนกระเ้าเพื่อนสนิท เขารู้จักหัตถ์ศรรชมานาน นัยน์ตาวิบวาวทำให้มั่นใจว่าเพื่อนเจอบอกดีเข้าไปแล้ว

“เออ แล้วจะบอก มึงละ ฎไม่อยู่สามสี่เดือนมีอะไรอัปเดตใหม่” หัตถ์ศรรชถามข้อมูลจากเพื่อนสนิท

“ก็ไม่มีอะไร เรื่อย ๆ” เซษฐาตอบเอื่อย ๆ แล้วจุกยาสูบสีขาว

มวนยาวแก้มเครื่องดีมรสนุ่ม

“ไม่มีหรือไม่บอก ลืมไปหรือเปล่าครับเพื่อนว่ากูเป็นใคร”

“ถ้าคุณหลงแล้ว คุณเซซจะเล่าครับ รู้ครับว่าปิดความลับจากมิสเตอร์วอลเลอร์ไม่ได้ นูตาคุณอย่างกะลับประรด” เซซฐาพูดแค่นั้น

จากนั้นทั้งสองก็หัวเราะ ไม่มีใครสนใจจะเล่าอะไรให้ฟัง และหันมาตีมด้ากับบรรยายกาศพลางเสวนาเรื่องอื่นให้สมกับที่ไม่ได้เจอกันนาน

สองหนุ่มนั่งตีมอีกสักพักจนเครื่องดีมพร้อมไปเกือบครึ่ง

ขวดจึงแยกย้ายกัน โดยหัตถวรรษเดินออกมาส่งเพื่อนสนิทหน้าโรงแรม ขณะรอเจ้าหน้าที่นำรถลงมาให้นำน้ำลือบปีก็เห็นรถสปอร์ตหรูคันงามซึ่งเขาเพิ่งแยกกับเจ้าของมาตอนหัวค่ำ อารมณ์ขุ่นมัวที่ถูกลืมหืมด้วยบทสนทนากับเพื่อนรู้ใจกลับคุกรุ่นขึ้นมาอีกรอบ

‘อะไรวะ ขับเข้าโรงแรมเลยหรือสวาน้อย’ หัตถวรรษจุกก็เมื่อเห็นเงาร่างๆ ของสาวสวยที่เขาเพิ่งแยกกับหล่อนเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา

“เป็นไรวะไอ้หวง” เซซฐาถามเมื่อบทสนทนาหยุดชะงัก และเห็นสหายรักสายหัวเป็นเชิงปฏิเสธ ก่อนจะบอกว่า

“เปล่าวะ มึงกลับตีๆ นะ กูขึ้นก่อน พรุ่งนี้มีประชุมเช้า” หัตถวรรษไม่รอคำลาจากเพื่อน และสาวทำยาวๆ เข้าไปนั่งบนโซฟาสีเข้มในลือบปี ซึ่งเขาจะมองเห็นคนที่เดินมาจากอาคารจอดรถได้จากมุมนี้

ทำยาวๆ เกือบเมตรทำให้หัตถวรรษคอแห้งผากยิ่งขึ้นเมื่อหล่อนสวมรองเท้าส้นสูงแบบรัดข้อเท้า พรรณพัตราเปลี่ยนชุดจากที่เห็นเมื่อเย็นเป็นเสื้อยืดสีขาวคอปาดตัวโคร่งกับสกินนี่ยีนขาดๆ สีซีดหล่อนเดินตรงมาที่ลิฟต์โดยไม่ทันสังเกตว่ามีสายตาใครจับจ้องหรือไม่ก็คงเป็นเพราะหล่อนกำลังสาละวนกับการหาเคี้ย์การ์ด

นังตินี้ก็แสนดี...มาคว่ำกระเป๋าล่องไปเหวี่ยงเล่นแล้ว

ทำหล่น พรณพัตราจึงโกยข้าวของที่เคยจัดเรียงไว้ในกระเป๋าย่างดี เก็บคืนลวกๆ ขณะที่หล่นยัดร่างदनัย สาวไทยในร่างชายหนุ่มขึ้นรถตู้ประจำกาย

ความที่พรณพัตราอาศัยอยู่ในชั้นเพนต์เฮาส์ ลิฟต์ที่หล่นโดยสารจึงไม่ได้ใช้ร่วมกับผู้อาศัยรายอื่น มีแค่เพื่อนร่วมชั้นอีกหนึ่งห้อง ซึ่งทราบจากบิดาคร่าวๆ ว่าเป็นเพื่อนสนิทผู้เป็นเจ้าของตึก แต่ไม่ค่อยมาเนื่องจากฝ่ายนั้นมียศฐานสูงอยู่กลางเมือง ไม่ต้องพึ่งเพนต์เฮาส์อย่างหล่น

หญิงสาวขอเพนต์เฮาส์จากบิดาเมื่อหล่นทราบว่าคุณมีไว้ในครอบครอง เพื่อใช้พักผ่อนในวันที่มีประชุมเช้า หรือหลังจากการสังสรรค์กับเพื่อนฝูง ถึงแม้ว่าบ้านของหล่นจะอยู่ใจกลางเมือง แต่หากเป็นชั่วโมงเร่งด่วนล่ะก็ เพนต์เฮาส์นี้ร่นเวลาการเดินทางให้พรณพัตราได้มากโขอยู่

และด้วยความที่ชะล่าใจว่าเป็นลิฟต์ส่วนตัวนี้แหละ ทำให้ไม่ทันระวังตัวตอนร่างสูงเข้ามาประชิดในลิฟต์แคบแต่หรรษา

“มาหาผู้ชายถึงที่นี่เลยหรือ” หัศวรชตามเสียงแข็ง อะไรไม่รู้ทำให้เขาหน้ามืดตามัว สาวเท้าตามสตรีร่างสูงเข้ามาในห้องโดยสารเคลื่อนที่ ลืมหมดทุกอย่างว่าลิฟต์พาไปแค่เพนต์เฮาส์หรือชั้นบนสุดซึ่งมีสองห้องเท่านั้น

และไม่รู้ว่าเพราะฤทธิ์สุราหรือนารีกันแน่ที่ทำให้หัศวรชเป็นเช่นนี้ ถึงแม้เสียงที่เอ่ยออกไปจะไม่ได้แสดงให้ทราบถึงอารมณ์ของผู้พูด แต่ดวงตาไหวระริกก็สื่อออกมาอย่างชัดเจน...เขาไม่พอใจ!

พรณพัตราเงยหน้าขึ้นมองตามเสียงด้วยความตกใจทั้งคำพูดและการกระทำ ส่วนหัศวรชยืนจ้องหน้าหล่นเหม็งเหมือนหญิงสาวทำผิดร้ายแรง

“คุณหวง” พรณพัตราทำหน้านิ่ง “ดิฉันจะมาหาใครก็เรื่องของดิฉัน” หล่อนปะติดปะต่อเรื่องได้คร่าวๆ

อ้อ...เพนต์เฮาส์อีกห้องคงเป็นของอิตานี่สินะ ผู้ชายหน้าหล่อที่เผือกเรื่องชาวบ้าน นี่เขาไม่ทราบหรือหาหรือว่าอีกห้องนายห้างหัทศภาคยกให้พ่อของหล่อน แต่ไม่ใช่เรื่องที่พรณพัตราจะต้องมาอธิบายให้บุรุษเบื้องหน้าฟัง ใบหน้าแดงก่ำกับนัยน์ตาเชื่อมๆ นั้น สงสัยจะมาจากคนบ้า

“ร้ายนักนะ ลูกพลับ” ชายร่างใหญ่ก้าวเข้ามาหาพรณพัตราอีกหนึ่งก้าว ในขณะที่หญิงสาวถอยหนี แต่ด้วยความแคบของลิฟต์ทำให้หล่อนต้องยืนพิงผนังลิฟต์ไปโดยปริยาย โดยมีหัวบรรรชทายใจรอดหน้าผากนี้เอง

ชายหนุ่มกำลังเลือดขึ้นหน้า แต่นึกว่าหล่อนมาที่นี้เพราะนัดนายคนยอะไรนั่นที่เขาได้ยินเมื่อเย็น

หัวบรรรชกระตุกแขนพรณพัตรา แต่หญิงสาวสวนกลับด้วยความไวเกือบเท่ากันเพราะสติยังครบถ้วน ทำให้คอเสื้อตัวใครงตกลงเกือบถึงข้อศอก โชว์ไหล่ล่มนกับเนินอกอวบด้านซ้ายอย่างชัดเจน พรณพัตราไม่ทันระวังใบ้ เพราะมิให้หัวบรรรชถึงขีดสุด นี่เขาคิดว่าเป็นใครถึงได้พูดจากับหล่อนและยังแสดงกิริยาหยาบคายขนาดนี้ ถึงแม้บุพการีของทั้งคู่จะคุ้นเคยกันมามากกว่าอายุของทั้งสอง แต่หล่อนไม่ค่อยได้เจอเขา ไม่มักคุ้น ไม่สนิท ไม่มีสิทธิ์ใดๆ ในตัวหล่อนทั้งสิ้น ด้วยความมิไหะ นิสัยด้านเสียที่พรณพัตราแก่อ่างไรก็ไม่หายจึงสำแดงฤทธิ์ทันที

“คิดว่าคุณเป็นใคร คุณหวง แฟน? สามี? พี่ชาย? หรือเพื่อน ไม่เห็นใช้สีก้อย่าง อย่ามาแสดงกิริยาหยาบคายแบบนี้กับดิฉัน ถึงพ่อแม่ดิฉันจะเอ็นดูคุ้นเคยกับคุณ แต่ดิฉันไม่” พรณพัตราต่อว่าฉอดๆ ดวงตาฉายแววโกรธชัดเจน

หล่อนไม่กลัวเขาเลยหรือนี่ บอสใหญ่แห่งเวส กรุ๊ปออกอาการ อึ้งเมื่อเจอพรรณพัตราทอกแบบนั้น เขากำลังจะอ้าปากต่อว่า แต่สาว ตรงหน้าก็ดูจะเครื่องติดแล้ว

“ดิฉันไม่ใช่ลูกน้องคุณ ที่จะต้องกลัวหรือเป็นเหมือนแม่พวกที่ วิ่งไล่คุณ ตามใจคุณทุกอย่าง รายงานคุณทุกสิ่ง อย่างมาแสดงกิริยา กักขฬะกับดิฉัน ไม่คิดถึงตัวเองก็เกรงใจชื่อเสียงพ่อแม่บ้าง”

พรรณพัตราร่ายยาวชุดที่สอง แต่ริมฝีปากอู๋ๆ ประกอบลงบน ปากอิมแล้วบดแรงเหมือนต้องการบอกว่าให้หยุดพูดซะ หัศวรรชใช้ เรียวลิ้นเจนิวาแทรกเข้าไปในปากนุ่มเพื่อบังคับให้หล่อนต้อนรับเขา ร่างระหงถูกดันเข้าหากายแข็งแกร่งโดยชายหนุ่มเพียงใช้นิ้วแตะหลัง หล่อนเบาๆ พร้อมเบียดกายเข้าหา...ปากเก้ง แต่อย่างอื่นไม่เก้งแน่ๆ ลูกพลับ

เผียะ! พรรณพัตราสะบัด...เอ๊ย เรียกว่ากระแทกฝ่ามือลงบน หน้าหล่อเลือดผสมของหัศวรรช ส่วนบุรุษตรงหน้าเพียงใช้ปลายนิ้ว แตะมุมปากเพื่อวัดปริมาณเลือดที่เป็นผลจากการกระทำของหล่อน

“อย่ามาหยาบค้ายกับฉัน ต่อให้คุณเป็นใคร ฉันก็ไม่ยอมให้คุณ มาทำกิริยาคุกแบบนี้หรอกนะ” นัยน์ตากร้าวเริ่มมีน้ำใสๆ คลอหน่วย

หัศวรรชที่เพิ่งเริ่มได้สติอ้าปากจะแก้ตัว แต่ก็ไม่ทันได้ทำอย่าง ใจนึก เพราะทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดออกพรรณพัตราก็ผลักคนที่ยังงงๆ ให้พ้นทาง แล้ววิ่งไปเปิดประตูห้องด้วยระบบสัมผัส ช่วงเวลานั้นเองที่ หัศวรรชพบว่าลิฟต์เปิดออก ณ ชั้นที่ตนเองพักอาศัยอยู่ สติทั้งหมด กลับคืนมาเมื่อเห็นหลังโฉบๆ ของพรรณพัตรามลုပ်เข้าห้องพักฝั่งตรงข้าม

“เฮียเอ๊ย” ชายหนุ่มโมโหตัวเองเมื่อนึกได้ว่าอะไรเป็นอะไร ห้องฝั่งนั้นคือเพนต์เฮาส์หรูเช่นเดียวกับห้องพักด้านซ้ายของเขา บิดา เคยเปรยหลายครั้งว่ายกให้ดอกเตอร์พระราชพงศ์ เมื่อตอนแก่ๆ จะมา นอนเล่นใกล้ๆ กัน แต่เขาไม่ได้ใส่ใจ นี่ผู้เป็นลูกรักของเขาคงยกให้

ลูกสาวสินะ... ลูกพลับไม่ได้มานอนบ้านผู้ชาย

เพราะอารมณ์แท้อยู่ที่ทำให้หัตถ์ศรรชคิดหนัก อากาการมีนก่อนหน้า หายเป็นปดิดทิ้ง เหลือเพียงความสำนึกผิดและไม่เข้าใจตัวเอง อยู่มา สามสิบเจ็ดฝน ไม่เคยมีสักครั้งที่เขาจะให้อารมณ์มาครอบงำเหตุผล เพิ่งมีครั้งนี้ครั้งแรกนี้แหละที่เสียหวงนอตหลุด หน้ามีดขึ้นมา

“ป่า...” หัตถ์ศรรชต่อสายถึงบิดาผู้อยู่อีกซีกโลกในเวลานี้ โดย ทอดเสียงยาวเหมือนผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์อยากสารภาพผิด

“ว่าไงไอ้เสือ นี่ทำใครตายหรือเปล่า ถึงโทร. หาฉันได้” หัตถ์ศรรช แปลกใจเมื่อหัตถ์ศรรชต่อสายถึงเขา เพราะเวลาล่วงเข้าวันใหม่ของประเทศไทยแล้ว

‘ทำตัวเองนี่แหละ’ หัตถ์ศรรชนึกในใจ “จะถามว่าห้องตรงข้ามไร่ ใหม่ ที่ลุงพงศ์มาอยู่”

“ใช่ แต่คนมาอยู่หน้าจะเป็นลูกพลับนะ ทำไม มีอะไร”

หัตถ์ศรรชอีกอึก “ไม่มีป่า...”

“เจอน้องก็ดูแลด้วย อย่าเมาแล้วไปปล้ำเขาล่ะ” หัตถ์ศรรชเข้า หัตถ์ศรรช โดยไม่ได้คิดเลยว่าเรื่องที่เขาแหย่เล่นเกือบจะเกิดขึ้นแล้ว สงสัยต้องจ้อตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มจิบละมั้ง... หวง

วันรุ่งขึ้นพรรณพัตราตื่นสายกว่าปกติ เพราะกว่าจะข่มตา ลงก็เกือบตีสามแล้ว เหตุการณ์เมื่อคืนหลอนหาคำอธิบายไม่ได้ ทั้งอาการ ประหนึ่งหนึ่งรวมทั้งคำพูดกำกวมของหัตถ์ศรรช ยังไม่นับที่เขาล่วงเกินหลอน ซึ่งหญิงสาวนึกแล้วก็อดโกรธขึ้นมาอีกไม่ได้ ถึงหลอนจะหัวสมัยใหม่ แต่ก็ไม่มีสัมผัสลึกลับซึ่งกับบุรุษใดทั้งสิ้น

หญิงสาวตั้งใจเลิกคิดแล้วลุกขึ้นปฏิบัติกิจวัตรประจำวันตาม ความเคยชิน แต่งหน้าพื้นฐานด้วยการปัดคิ้ว กรีดขอบตาบางๆ และ ทาลิปสติกสีนูด สวมกระโปรงทรงสอบเอวสูงสีดำยาวพอดีเข้ากับเสื้อ

สายเดี่ยวลูกไม้สีขาวไม่รัดรูปนัก โชว์เนินอกอวบอímพอดูเซ็กซี่แต่มีระดับ หยิบเสื้อเบลเซอร์ผ้าทิวีตแบรนต์ดั่งมาจากตู้ด้วย ก่อนแปรงมมยาวถึงกลางหลังที่ทําเป็นลอนสวยแล้วใช้ที่คาดผมโลหะสีทองลายดอกไม้ใบไม้แบบกรีกโบราณมาคาดผม จากนั้นก็คว้ากระเป๋าถือ หยิบกุญแจรถแล้วปิดประตูบ้าน หมายถึงจะไปฝากท้องที่ร้านกาแฟด้านล่าง... อารมณ์แบบนี้ก็เก๋จําทำอะไรกินซะมัด

“ขอลาเตรือนแก้วใหญ่ เพิ่มซอตคะ” พรรณพัตราสั่งบาร์ิสตา แต่ตายังจ้องโทรศัพท์ในมือ ไม่ได้สนใจลูกค้าใหม่ที่มาต่อคิวอยู่ด้านหลัง

“เหมือนกัน ของผมเพิ่มสองซอต” เสียงคุ่นหูดังขึ้น ทำเอาพรรณพัตราหันขวับแล้วสะบัดหน้าเดินหนีทันที แต่ไม่ไวกเท่าห้ศวรรรชที่ดึงข้อศอกซ้ายของหล่อนไว้พร้อมกระซิบบว่า “พี่ขอโทษ”

น้ำเสียงของห้ศวรรรชดูสำนึกผิดและลมจากการกระซิบบก็ทําพรรณพัตราหวนใจไม่น้อย แต่มีหรือที่คนแข็งแบบคุณหนูลูกพลับจะยอมง่ายๆ ส่วนห้ศวรรรชสะดุดตาเป็นครั้งที่สอง สาม หรือสี่ไม่แน่ใจ แต่ทุกครั้งที่เห็นพรรณพัตรา หล่อนทําให้เขารู้สึกเหมือนตกหลุมรักซ้ำแล้วซ้ำอีก ทว่ายังไม่ไผ่ผันหวานต่อ คนสวยของเขาก็สวนกลับทันที

“ไม่จําเป็น ดิฉันทราบว่าคุณเป็นเรื่องปกติที่คุณทําอะไรโดยไม่ผ่านกระบวนการคิด” พรรณพัตราตอบเสียงแข็งแล้วขีดหน้า

“พี่ไม่ได้ตั้งใจลูกพลับ พี่นึกว่าลูกพลับ...”

“นึกว่าฉันมาขึ้นห้องกับผู้ชายง่ายๆ จั๊นเหรอก อย่าเอาตัวเองเป็นบรรทัดฐาน คุณห้ศวรรรช” พรรณพัตราหน้าชาเมื่อว่าเขาออกไปอย่างนั้น และโกรธขึ้นมาอีกหลังจากมั่นใจว่าเขาคิดว่าหล่อนจะขึ้นห้องกับผู้ชาย เพราะเห็นสายตาที่ซ่อนความจริงไม่มีด

ด้วยมัวแต่ต่อล้อต่อเถียงกัน พรรณพัตราจึงไม่สนใจกาแฟที่สั่ง

ไว้ และให้ศวรรรชถือนำเธอมาที่โต๊ะริมหน้าต่างแล้ว กว่าจจะรู้ตัวก็ตอน
กาแพ่แก้วยาวถูกเลื่อนมาตรงหน้า

“พี่พร้อมได้โทษทุกอย่าง ลูกพลับ ให้อภัยพี่ ให้โอกาสพี่นะ”
ให้ศวรรรชอ่อน ลูกอ่อนของเขาไม่เคยใช้ไม่ได้ผล และปกติก็แทบไม่ต้องงัด
ขึ้นมาใช้ด้วยซ้ำ

“ไม่จำเป็นเลยคุณให้ศวรรรช เราไม่เคยมาเกี่ยวข้องกันตั้งเกือบ
สามสิบปี ก็ไม่ต้องเกี่ยวข้องกันต่อไป ดิฉันขอตัว”

พรรณพัตราพูดจบก็ลุกขึ้นยื่นค้ำหัวเขา ดูน่ากลัวไม่น้อย ชายหนุ่ม
เลยได้แต่มองตามร่างสูงโปร่งที่เดินห่างออกไปอย่างมั่นใจ ไม่มีทางที่
ผู้หญิงจะเดินจากเขาไปได้อย่างนั้น

ให้ศวรรรชอาจถูกใจพรรณพัตราเพราะรูปลักษณ์ แต่ตอนนี้เสีย
ดิ่งตันและต่อต้านมัดเขาไว้เสียแล้ว...ยังไม่ทันได้แก้ปัญหาเรื่องหัวใจ
โทรศัพท์เครื่องบางเฉียบก็สั้นหนักๆ อยู่ในกระเป๋าเสื้อสูทเนี้ยบสีเทา
ดึงความสนใจของชายหนุ่มกลับมา

ฝ่ายพรรณพัตรา เมื่อขับรถมาถึงออฟฟิศได้ไม่นาน และ
ขณะตั้งท่าจะอ่านแฟ้มที่ผู้จัดการฝ่ายต่างๆ เสนอให้หล่อนพิจารณา
ในขั้นสุดท้าย ก็ต้องรับโทรศัพท์จากต้นสายซึ่งถือว่าเป็นเพื่อนสนิทที่สุด
คนหนึ่ง

“ลูกพลับ” ดนัยส่งเสียงแหลมไปตามสายโทรศัพท์

“ทำไมต้องเสียงดังแก...พูดเบาๆ ก็ได้” พรรณพัตราพูดกับ
เพื่อนสนิทร่างชายใจหญิงด้วยอารมณ์ขุ่นมัว สืบเนื่องจากให้ศวรรรช
เป็นเหตุเมื่อเช้านี้

“ฉันจะชวนแกไปงานเลี้ยงเย็นนี้ แกไปด้วยกันหน่อยนะ แม่ฉัน
ย้านักย้าหนาวที่ต้องไป ไม่อยากไปลอยหน้าคนเดียว นะๆ” ดนัยชวน
เขาละเบือการบั่นหน้าเข้าสังคมคุณหญิงคุณนายแบบที่แม่

ต้องการนัก จริงอยู่ว่าทรัพย์สินสมบัติที่ตระกูลมีนั้น ไม่สามารถพูดได้เลย
ว่ามันน้อย อาจมากเกินกว่าที่จะใช้หมดในหลายชั่วอายุคนด้วยซ้ำ
แต่ครอบครัวเขาไม่ได้มีพื้นฐานเป็นผู้ลากมาดีแบบพรรณพัตรา ทำให้
การยอมรับในสังคมยังมีช่องโหว่อยู่บ้าง

“เมื่อลอยหน้าหรือเปื้อนแฉับแมน ดีนี่” พรรณพัตรากระเช้าเพื่อน
สนิท หล่อนเองก็ไม่ชอบไปงานนักหรรอก แต่ด้วยความที่สนิทกับदनัย
มาหลายปี จึงทราบดีว่าเรื่องการเข้าสังคมมีความสำคัญต่อบุการี
ของเพื่อนสนิทมากเพียงไร ในที่สุดก็ตอบรับไปโดยไม่ต้องคิดนาน “ฉัน
ไปกับแกก็ได้ แต่แกติดหนี้ฉันหนึ่ง”

“หลายหนก็ได้แก เอ่อ...แต่ลูกพลับ...” ดนัยพูดเสียงแผ่วลง
อย่างเห็นได้ชัด

“มีไรแก” พรรณพัตราเริ่มใจเสีย เพราะทุกครั้งที่दनัยทำเสียง
แบบนี้มักเกิดเรื่องบางอย่างขึ้น

“ฉันจะบอกว่าผู้ชายเก่าแกไปได้ด้วย แค่นี้ละ” ดนัยพูดจบปั๊บก็
รีบวางสายปั๊บ บ๊องกันคุณลูกพลับปฏิเสธการไปงานเลี้ยงเป็นเพื่อน
เพราะต้องไปเจอพี่กฤษสุดหล่อกระซอกใจดีนี่คนนั้น

คุณกฤษของสาว ๆ ฉายแววหล่อมาตั้งแต่สมัยนุ่นขำล้นเรียน
มัธยม ไปศึกษาต่อที่อังกฤษก็ยังคงดำรงตำแหน่งในทำเนียบหนุ่มหล่อ
แห่งยุค จวบจนวันนี้ กฤษ รัตนสุบรรณ อายุล่วงเข้าปีที่สามสิบหกแล้ว
แต่ความฮอตของเขาไม่เคยลดลง กลับมีแต่ความภูมิฐาน หล่อเข้ม
มากขึ้นทุกวัน

กฤษเคยคบกับพรรณพัตราอยู่เกือบ 2 ปี สมัยหญิงสาวเรียนอยู่
ที่อังกฤษ เรียกว่าสมกันราวกับกิ่งทองใบหยก สวีตจนแผลงหัวแผลงวัน
ยังอีกฉา แต่อยู่มาวันหนึ่ง ตอนพรรณพัตรากลับมาเยี่ยมบ้านช่วงปิด
เทอม ดนัยเอ่ยปากให้ชวนพี่กฤษสุดหล่อมากินข้าวด้วย แต่กลับได้
คำตอบจากผู้หญิงหน้าสวยว่า

‘ฉันเลิกกับเขาแล้วแก’ พรรณพัตราไม่เคยให้เหตุผลว่าเพราะอะไร ส่วนคนนัยเองก็ได้แต่เสียดายเพราะอดเห็นอาหารตา

พรรณพัตราได้ยินคนนัยทิ้งระเบิดลูกเบ้อเร่อไว้ก่อนวางสายก็คิดว่า...ช่วยแล้วไง แต่ทำอะไรไม่ได้เพราะถือวาร์ปปากเพื่อนสนิทไปแล้ว

เออวะ ไปก็ไป...สาวสวยนี่ก็ในใจ คิดว่าคงไม่น่ามีเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ใดๆ เกิดขึ้น งานไม่ใช่เล็ก คงไม่เดินมาประจันหน้ากันหรอกมั้ง

ทั้งวันนั้นพรรณพัตราใช้เวลาไปกับการเคลียร์เอกสารเพื่อ ประกอบการประมูลโครงการสร้างสนามบิณเฟสใหม่ รวมถึงสั่งฝ่ายวิศวกรรมและแผนกบัญชีให้ประชุมร่วมพิจารณาลดต้นทุนที่สามารถทำได้ เพื่อตัดราคาประมูลที่หล่อนได้ข่าวแว่วๆ มาว่า บริษัทของหัตถ์วรรชอาจเสนอราคาต่ำกว่า ในเมื่อผู้สื่อข่าวมีความเห็นว่าบริษัทของบิดาหล่อนสนิทกับผู้ใหญ่ในรัฐบาล หญิงสาวจึงต้องยิ่งทำให้แน่ใจว่ารายละเอียดโครงการนี้จะดีที่สุด เพื่อไม่ให้ใครครหาได้ว่าหล่อนได้โพรเจกต์นี้มาโดยมิชอบ

พรรณพัตราออกจากออฟฟิศเกือบห้าโมงเย็นเพื่อเตรียมตัว ยังพอมีเวลาให้แต่งตัวอยู่บ้าง หญิงสาวนัดเจอนัยที่โรงแรมเพราะงานที่จัดนั้นอยู่ในโรงแรมที่หล่อนพักนั่นเอง

หญิงสาวกลับมาถึงที่พักก่อนห้าโมงครึ่งเล็กน้อย มีเวลาแต่งตัวเกือบหนึ่งชั่วโมงครึ่ง โดยวันนี้คนนัยทุ่มทุนเป็นพิเศษ ด้วยคิดว่าตนเป็นเหตุให้หล่อนต้องเผชิญหน้ากับคนรักเก่า เพื่อนสนิทเลยลงทุนจ้างช่างแต่งหน้าทำผมมาบริการพรรณพัตราถึงบนห้องพัก

“อ้าว มาโน่นแล้วพี่ฟู” คนนัยทักเสียงแหลมพลางพยักพืดให้เมกอัปอาร์ทิสต์ชื่อดังที่ตนคุ้นเคย

“พี่ฟู สวัสดิ์ค่ะ” พรรณพัตรายกมือไหว้สาวประเภทสองที่นั่งรอ

หล่อนอยู่ในห้องนั่งเล่นเพดานสูง

“สวัสดิ์คือลูกพลับ ไม่เจอเดือนกว่าๆ หนูสวยขึ้นนะ มีราศีมีความรักหรือเปล่า” ชมพู่ ช่างแต่งหน้ามือทองจิบปากจิบคอกามพรางทำตาวาว

“ความรักความแรักอะไรละพี่ มันจะเจอความรักครั้งเก่าเย็นนี้ดีนี่เลยต้องวานฝีมือเทพของพี่ชมพู่มาโบกหน้าหน้ามัน เอาให้ตะลึงเลยนะคะ”

“โบกหน้าแกสิดีนี่ ลูกพลับเขาสวยอยู่แล้ว ไม่ต้องทำอะไรผู้ชายก็หันทั้งถนนแล้วละ...ไปๆ ลูกพลับอาบน้ำแล้วมานั่งตรงนี้ แสงกำลังดี”

พรรณพัตราหัวเราะร่วน พยักหน้าให้ชมพู่เร็วๆ ก่อนเดินขึ้นบันไดไปชั้นสองเพื่ออาบน้ำตามที่ได้รับคำสั่ง แต่ยังได้ยิบช่างแต่งหน้ามือทองถามด้นยสหายรักของหล่อนว่า

“นี่ๆ รักแก่นี่คุณกฤษเฮอร์อนั่งดีนี่ หล่ออ...บาดใจ เลิกกันทำไมอะ”

“เอาจริงๆ พี่ ดีนี่เป็นเพื่อนมันมานานยังไม่รู้เลยว่าเลิกกันเพราะอะไร”

เวลาผ่านไปเกือบหนึ่งชั่วโมง พรรณพัตราได้รับการตกแต่ง โบหน้าจนสวยซึ่งอย่างเป็นทางการ เป็นธรรมชาติ แต่ยังคงแฝงความเซ็กซี่เหลือร้ายไว้ด้วยริมฝีปากแดงสดที่ชมพู่บอกไว้ตอนลงสีปากว่า

‘ปากแดงนี้ไม่ได้จะทากันได้ทุกคนนะ ลูกพลับทาแล้วฮอตจริงๆ’
คนฟังเลยได้แต่ยิ้มหวานรับคำเอนยอ...

ผมยาวสวยถูกตัดเป็นลอนหลวมๆ แล้วเกล้าต่ำๆ แบบไม่ได้ตั้งใจ มีลูกผมระด้นคอบ พรรณพัตราสวมชุดราตรีกำมะหยี่สีดำเปิดไหล่เป็นระย้าเล็กๆ เคลี่ยอยู่ที่ต้นแขน กระโปรงยาวทรงหางปลาที่พาดหน้าขาซ้ายส่งให้ยังยาวขึ้นอีก เห็นแล้วใจหาย และดูบุ๋มแดงพ่นแดง

มีกากเพชรแพรวพราวขับให้หล่อนดูสวยสง่า กระจกใจมากยิ่งขึ้น

“โอ๊ย ลูกพลับ แกสวยจนฉันแทบขาดใจ นี่ถ้าฉันไม่เป็นเพศเดียวกับแกนะ ฉันจะจีบแกจริงๆ” ดนัยชมเพื่อนสาวเสียงใส

“ยะ คุณดนัย วันนี้ให้ยิ้มควงดีไหมคะ” พรรณพัทธราคือนปะหลับปะเหลือก

“ลูกพลับสวยจริงๆ นี่ต่างหูน้ำดีมากนะ ไม่ต้องใส่เวอริวแบบเม่นางแบบทั้งหลาย ติดเม็ดเดียวแบบนี้ Classy มาก”

ชมพู่ชมสาวสวยด้วยใจจริง ต่างหูเพชรเม็ดใหญ่ข้างละเหยียบสองกะรัต น้ำดีชนิดสแปตา และสร้อยไข่มุกมอญเส้นเม็ดละเกือบครึ่งกะรัตรอบค่อนันก็ไม่รู้ประเมินค่าได้กี่ล้าน

“ขอบคุณค่ะพี่พู่ ของเก่าคุณแม่ทั้งนั้น ลูกพลับไม่มีปัญญาซื้อหรอกค่ะ”

“ไปกันได้ละ เลิกอวยกันซะที่พี่พู่ ได้เวลาแล้ว” ดนัยยืนขึ้นแล้วขยับคัพลิงก์ที่ข้อมือ สวมวิญญาณมาดแมนพร้อมคว่ำข้อมือเพื่อนสาวมาคล้องแขนของตน “อ้าว จีบฉันไว้ หน้าจะทึ่มไหมวะแก กระโปรงก็ยาว รองเท้าก็สูง”

“ไม่ทึ่ม ฉันสวมสันสูงวิ่งตั้งแต่แกย้งเรียนมัธยม” พรรณพัทธราประชดเพื่อน ก่อนเดินออกจากเพนต์เฮาส์หุเพื่อไปร่วมงานด้านล่าง

เมื่อเกมเทพคิดจะแผลงศร ท่านก็ไม่รอให้เสียเวลา พรรณพัทธราเดินออกมาได้ไม่ถึงสองก้าวก็ประจันหน้ากับหัตถ์พรช นี่ถ้าใจหล่อนไม่เป็นอกุศลคงเห็นว่าเขาหล่อกระจกใจขนาดไหน ตามคม จมูกโด่ง ริมฝีปากที่ปลิ้นจูบหล่อนเมื่อวานบางได้รูป และร่างสูงใหญ่อยู่ภายใต้เสื้อเชิ้ตที่ปกปิดมิดชิด แต่ยังเห็นกล้ามเนื้ออกแดงทะลุเสื้อออกมา เขาสวมทักซิโดคัตติงเนียบ ส่งให้หน้าหล่อ หุ่นแซ่บ น่ากินขึ้นเป็นร้อยเท่า

“แก แซ่บมาก ใครอะ” ดนัยกระซิบข้างหูพรรณพัตรา แต่ห้ศ-
ววรรษกลับเห็นเป็นภาพหวานบาดตา

เขาเกือบกระซิบพ้อหนุ่มหน้าหวานคนนั้นออกมาแล้ว...มันจะ
กระซิบกระซาบอะไรนักหนา ก็มันจะเสียดังหูกันอยู่แล้ว

“ลูกพลับ จะลงไปงานข้างล่างหรือ” ห้ศววรรษถามสาวสวยตรง
หน้า แต่ตาคมกริบตัวดมดมองดนัยจนอีกฝ่ายรู้สึกได้

หล่อนเม้มปากแน่น ไม่อยากเอ่ยอะไร หากดนัยไม่กระทุ้งอีกฯ
จนสี่ข้างแทบซ้า

“คะ” พรรณพัตราตอบโดยไม่มองหน้าเขา และกดลิฟต์รัวๆ
หวังเร่งให้ลิฟต์ขึ้นมาเร็วๆ ตามตรรกะผิดๆ ของหล่อน

“กตที่เดียวลิฟต์พี่ก็มานะลูกพลับ” ห้ศววรรษอดขำกิริยาราวเด็ก
ของหล่อนไม่ได้ พุดไม่ทันขาดคำพรรณพัตราก็ทำปากยื่น ไม่พอใจที่
ชายหนุ่มแซ้ว

“ผมดนัยครับ เป็นเพื่อนลูกพลับ” ดนัยยื่นมือให้ชายหนุ่มตรง
หน้าที่หล่อราวเทพบุตร

ห้ศววรรษกระตุกมุมปาก ก่อนยื่นมือไปสัมผัสกับดนัยตาม
มารยาท

“ผมห้ศววรรษ” ห้ศววรรษแนะนำตัวบ้างด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี
พรรณพัตราหรือตามองด้วยความไม่พอใจพลางก้าวเข้าลิฟต์
ส่วนตัวที่มีห้ศววรรษร่วมโดยสารลงมาด้วย จะไล่ออกคงลำบาก ทั้งลิฟต์
และตึกนี้ก็เป็นของเขา